Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΙΒ' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 133 | Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ | ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1915

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,,

ASSUNTA SPINA - FRANCESCA BERTINI

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΗΝΑ

ΠΑΗΣΙΑΖΕΙ ὁλονὲν ἡ φωτιὰ πρὸς τὸν τόπον μας. Οἱ ἐκ Μακεδονίας ἐρχόμενοι βεβαιοῦν ὅτι ἀκούεται ὑπόκωφος ὁ βρόμος τοῦ πυροβόλου. Γερμανοὶ καὶ Βούλγαροι χαράζουν νέον χάρτην τῆς Βαλκανικῆς, ἐπιδικάζοντες αὐθαιρέτως χώρας ἰδικάς μας καὶ ἡμεῖς συζητοῦμεν περὶ συνδυασμῶν. Ἀλλ' ἐλησμονήσαμεν: Οἱ Γερμανοβούλγαροι θὰ ἐπιτρέψουν νὰ κυματίζῃ ἡ Ἑλληνικὴ σημαία ἐπὶ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ Μοναστηρίου καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκεῖ σχολείου μας.

Εὐοί! Εὐάν! Μέγας διπλωματικὸς θρίαμβος τοῦ κ. Σκουλούδη. Συζητοῦν ἀρπλέσταται ἐπὶ ἡμέρας, ἀρίνοντες νὰ ὑπονοηθῇ ὅτι προάγεται τὸ Μακεδονικὸν ζήτημά μας. Δὲν σᾶς φαίνεται ὅτι ἐγυρίσαμεν εἰς τὰ 1908; Μᾶς ἔφερναν καὶ τότε οἱ μεγάλοι κυβερνῆται μας — οἱ ἴδιοι ποῦ μᾶς κυβερνοῦν καὶ σήμερον — εἰς τὸν δίσκον τῆς ἑπαιτείας διὰ τὴν Κρήτην θριαμβευτικά:

Πολίτευμα Βοσνίας - Ἑρζεγοβίνης, ψιλὴν ἐπικυριαρχίαν κ.λ. Καὶ ἦσαν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τοὺς ἑαυτούς των ἀφοῦ.... δὲν ἠδυνάμεθα νὰ ἔχωμεν παρὰ 60 μόνον χιλιάδας στρατοῦ. Ἤλθε δὲ τὸ 1912 καὶ ἡ Ἑλλάς, παρατάξασα 250 χιλ. στρατοῦ, οὐδὲ ἐσκέφθη κἂν τὴν Κρήτην, διότι ἐπῆρε μὲ τὸ σπαθί της μέγα μέρος ἀπὸ τὸ ἐδάφη της, δεκαπλάσιον περίπου τῆς Κρήτης.

Μὰ τί νομίζουν; Ὅτι ὁ λαὸς θὰ ἀρκεσθῇ καὶ θὰ ἐνθουσιασθῇ, ἂν μεθαύριον μᾶς δώσουν ἔστω καὶ τὸ Μοναστήρι; Τοὺς τὸ χαρίζομεν. Ὅταν ἡ Ἑλλὰς ἐν ἔτει 1915-6 παρατάσσῃ 400 χιλ. στρατοῦ καὶ τὰς ἔχῃ ὑπὸ τὰ ὅπλα, πρέπει νὰ ἔχῃ πολὺ μικρὰν ἰδέαν περὶ λαοῦ ἐκεῖνος ποῦ θὰ δεχθῇ τὸ κοκκαλάκι αὐτό, ὅταν οἱ Βούλγαροι καὶ Σ^α φάγουν τὸ φαγητόν μας.

⁂

Ἄλλως τε εἴδομεν μὲ τὴν κατάληψιν τοῦ Μοναστηρίου ὑπὸ τῶν Βουλγάρων καὶ τὰ ὑπὸ μελέτην σχετικὰ μέτρα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ ἵδρυσις ἐν αὐτῷ πολυτεχνείου. Αὐτὸ ἀκριβῶς ὑποδηλοῖ τὴν μόνιμον κατοχὴν τῆς Ἑλληνικοτάτης αὐτῆς πόλεως. Ἔτσι ἐθαυκαλιζόμεθα μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μᾶς ἀπέδιδον καὶ τὰ ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ σχολεῖα καὶ ἐκκλησίας μας. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἴδῃτε τί ἔκαμαν τὰ κτίριά μας αὐτὰ καὶ τὰ ἐισοδήματά των ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν ποῦ τὰ ἐπῆραν, διὰ νὰ ἐννοήσετε ὅτι ἔπρεπε νὰ λέγεται ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν μας Μπαλτατζῆς, Ράλλης ἢ καὶ Σκουλούδης διὰ νὰ πιστεύσῃ ὅτι θὰ μᾶς τὰ ἀπέδιδον. Ἀρκεῖ νὰ σᾶς εἴπωμεν ὅτι τὸ μικρὸν ἀπὸ τῆς Στενημάχου ἀπέχον πλουσιώτατον μοναστῆρι Γράδοβον, μόλις τὸ ἐπῆραν μὲ τὸ ἐκ 10 χιλ. λιρῶν εἰσόδημά του, τὸ μετέτρεψαν εἰς ἕνα θαυμάσιον Σεμινάριον, μὲ σχολὴν ζωγραφικῆς καὶ μουσικῆς.

⁂

Ἀλλὰ ποῦ καιρὸς γιὰ τέτοιες μπαγκατέλλες! Ἔχομεν ἐκλογές. Ἐνόμισαν ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐκοιμήθη πάλιν, ὅπως ἐκοιμᾶτο καὶ πρὸ τοῦ 1909 καὶ ἐσκέφθησαν νὰ τοῦ περιστάσουν τὴν προσοχὴν ἀπὸ τὰς ἐθνικὰς περιπετείας μὲ ἐκλογές. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ Μάκενσεν, ὁ ἄθλιος, δὲν μᾶς ἀφίνει ἡσύχους νὰ κυτάξωμεν τὰ ἐκλογικά μας καὶ ὁ λαὸς ἐτράθηξε δυὸ μοῦντζες εἰς τοὺς κορυφαντιῶντας ἀπὸ τὸν ἐκλογικὸν ὀργασμὸν καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἀπόσχῃ τῆς «πολιτικῆς αὐτῆς κωμῳδίας», ὅπως τὴν ὠνόμασε τὸ κόμμα τῶν Φιλελευθέρων. Καὶ ἀλήθεια τί θὰ γίνῃ! Λέγουν ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐννοεῖ νὰ ἐπιτύχῃ πλειοψηφίαν διὰ πάσης θυσίας, πνίγουσα κάθε ἀντίδρασιν καὶ διὰ τῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως. Ἂν αὐτὸ τὸ εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Βούλγαρη γύρισμά μας εἶναι ἀληθινόν, τότε ὁ κ. Βενιζέλος, καὶ ὡς ἀντιπολιτευόμενος ἀχόμη, προσφέρει μεγίστην ἐκδούλευσιν μέσῳ τόσων περιπλοκῶν εἰς τὴν Πατρίδα μας. Αὐτὸ φωνάζει καὶ ὁ κατωτέρω διάλογος:

— Τί θὰ κάμετε σεῖς φίλτατε εἰς τὴν πατρίδα σας, ἠρώτησεν ὁ κ. Βενιζέλος, πολιτευόμενον ναυτικῆς περιφερείας, ἂν ἔλθῃ ἕνας ἀνθοπολοχαγὸς μὲ εἴκοσι ἄνδρας καὶ δὲν σᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ ἀγορεύσητε πρὸ τῆς ἐκλογῆς σας, ἢ ἐμποδίσῃ ὁμίλους φίλων σας νὰ ψηφίσουν;

— Θὰ μετρήσω πόσους ἄνδρας διαθέτει καὶ θὰ ἀντιτάξω διπλασίους καραβόλυκους μὲ τὸν λάζο καὶ τὴν κουμπούρα στὸ χέρι, ἀφοῦ τὸν πατριωτισμὸν τῶν Ἑλλήνων, εἰς τὸν ὁποῖον ἀρῆκαν τὴν τήρησιν τοῦ Συντάγματος, ἡ κυβέρνησις τὸν ἀντιλαμβάνεται ἐνοπλον· ἀπήντησεν.

— Ἴσα-ἴσα, πρέπει νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα οἱ Ἕλληνες, τῶν ὁποίων ὁ πατριωτισμὸς σώζει τὸ Σύνταγμα καὶ τὴν Πατρίδα· παρετήρησεν ὁ κ. Βενιζέλος.

⁂

Παρ' ὀλίγον ὅμως αὐτοὶ οἱ σύμμαχοι νὰ μᾶς χαλάσουν τὸ γλέντι, γινόμενοι ἀφορμὴ νὰ ματαιωθοῦν αἱ ἐκλογαί! Τοὺς ἤλθε σώνει καὶ καλὰ νὰ μὴν ἀρήσουν τοὺς Γερμανοὺς νὰ κατέλθουν πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην, ἀντὶ νὰ καθήσουν φρόνιμα οἱ παλληκαρόπαιδες καὶ νὰ τοὺς τσακίσῃ ὁ Μάκενσεν τὰ πτερά. Καὶ ὡς νὰ μὴν ἔρθανε αὐτό, δὲν ἐπέρασαν — ὅπως οἱ λαμπροὶ Γερμανοὶ ἀπὸ τὸ Βέλγιον — διὰ μέσου τῆς Μακεδονίας μὲ τὸ σπαθί των, ἀλλὰ εἶχον τὸ θάρρος νὰ μᾶς παρακαλέσουν νὰ τοὺς ἐπιτρέψωμεν νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἦτο πολὺ ἀπησχολημένη, ὅπως γνωρίζομεν, μὲ τὰς ἐκλογάς, εἶχον τὴν ἀναίδειαν οἱ ἀχρεῖοι νὰ μᾶς ἀπειλήσουν δι' ἀποκλεισμοῦ. Ἀκοῦς ἐκεῖ;

⁂

Εὐτυχῶς ὁ κ. Σκουλούδης εἶδε εἰς τὸν ὕπνον του μιὰ γρηούλα ἡ ὁποία τοῦ εἶπε: «Καλὴ ψυχὴ» καὶ ἔτσι εὑρέθηκε εἰς τὰ καλά του καὶ μὲ γενναιοδωρίαν τοὺς ἐπέτρεψε νὰ κινητοποιηθοῦν ἐλευθέρως. Μόνον ἕνα πρᾶγμα στενοχωρεῖ τώρα τὸν κ. Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν: Ὅπως ὠχύρωσαν τὴν Θεσσαλονίκην οἱ Σύμμαχοι καὶ μὲ τὰς δυνάμεις ποῦ συνεκέντρωσαν δὲν θὰ κατέβουν οἱ Γερμανοβούλγαροι εἰς τὴν Θεσσαλονίκην καὶ θὰ παραταθῇ αὐτὴ ἡ κατάστασις, μαζὶ δὲ μ' αὐτὴν θὰ παραταθοῦν τὰ ξενύκτια, ἡ ἀταξία εἰς τὸ φαγητὸν κ.λ. Ἐνῷ οἱ ἰατροὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν συνιστοῦν ψυχικὴν γαλήνην, διαιταν, περιπάτους κ.λ.

Πταίουν ὅμως καὶ αὐτοὶ οἱ Γερμανοί. Εἰς τὰς ἀρχάς, μὴ δυνάμενοι νὰ διαθέσουν ἐξ ἰδίων δυνάμεις, εἶχαν σκεφθῆ νὰ προτάξουν τοὺς Βουλγάρους. Ὅταν ὅμως αὐτὸς ὁ ἀφιλόπατρις Ἑλληνικὸς στρατὸς ἔδειξεν ἐπικίνδυνον δυσφορίαν, εἰς βαθμὸν μὴ ἐπιτρέποντα ἀστεῖα, ἐσκέφθησαν νὰ ἐνδύσουν Βουλγαρικὰ σώματα μὲ Γερμανικὰς στολάς. Ἀλλ' οὔτε αὐτὸ δέχονται οἱ ἀξιωματικοί μας.

Ἀχ αὐτὸς ὁ στρατός μας, ποῦ δὲν καταλαβαίνει τὸ καλό μας! Οἱ Γερμανοὶ ἐπίηδες θὰ προέτασσαν τοὺς Βουλγάρους, διὰ νὰ φάνε αὐτοὶ τὴν σταλιόρα ἀπὸ τοὺς Συμμάχους ἢ νικήσουν ἢ νικηθοῦν καὶ ἔτσι ὁ στρατός μας νὰ βαδίσῃ ἐλευθέρως πρὸς τὴν Σόφιαν.

⁂

Ἐν ἀντιθέσει ὁ λαὸς ἀντὶ νὰ συγκροτῇ διαδηλώσεις σύρεται ὀπίσω ἀπὸ τὸ ἁμάξι τοῦ Γάλλου Φιλέλληνος Ὑπουργοῦ Δενὺ Κοσσέν, ἐλθόντος διὰ νὰ διευθετήσῃ τὰ ζητήματα τοῦ συμμαχικοῦ στρατοῦ καὶ ἐπευφημεῖ ἐνθουσιωδῶς τὸν Ἄγγλον Στρατάρχην-Ὑπουργὸν λόρδον Κίτσενερ.

Καὶ ἰδοὺ ὅτι παρὰ τὴν ζωηρὰν δράσιν τῆς περιφήμου Γερμανικῆς προπαγάνδας δύο ὑπουργοὶ τῶν συμμάχων γίνονται ἀντικείμενον τῶν θερμοτέρων ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ὅτι δὲ δρῷ ἡ προπαγάνδα καὶ ἡ κατασκοπεία ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς συλλήψεως τοῦ ἐν Σόφιᾳ Ἄγγλου Ναυτικοῦ Ἀχολούθου συνταγματάρχου Νάπιερ ὑπὸ Γερμανικοῦ ὑποβρυχίου ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ «Σπέτσαι», ὅπερ παρεβίασε τὴν οὐδετερότητά μας καταφανῶς πλέον, χωρὶς κἂν νὰ διαμαρτυρηθῇ ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις.

Ἀλλὰ δὲν ἐπερίμεναν, ἐννοεῖται, οἱ σύμμαχοι νὰ ξαναευρεθῇ μὲ τὰ καλά του ὁ κ. Σκουλούδης, διὰ νὰ εὐνοήσῃ τὸν ὑπὲρ ἐπικρατήσεως ἀγῶνα των. Ἔλαβον τὰ μέτρα των μόνοι των καὶ ἐκαθάρισαν τὴν Μεσόγειον ἀπὸ τὰ ὑποβρύχια. Καὶ ἔτσι θὰ εἶναι καὶ αὐτοὶ ἥσυχοι καὶ ὁ κ. Σκουλούδης καλύτερα.

❖ ❖ ❖

ΔΕΝΥ ΚΟΣΣΕΝ
Ὁ Γάλλος Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ ἐκ τῶν θερμοτέρων Φιλελλήνων.

Η ΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ

Δὲν σοῦπε ἡ χλομάδα τοῦ προσώπου μου
τὴ φλόγα τῆς καρδιᾶς μου, ποῦ δὲ σβύνει;
Θέλεις τὸ στόμα μου τὸ ὑπερήφανο
νὰ σοῦ γυρέψῃ ἐλεημοσύνη;
Ἂ εἶναι ὑπερήφανο ζῆ στόμα μου
ξέρει φιλιὰ καὶ χωρατάδες μόνο.
Μπορεῖ κανένα νὰ σοῦ πῇ τρελλόλογο
καὶ μέσα ἐγὼ νὰ ξεψυχῶ ἀπ' τὸν πόνο!

[Μεταφ. Α. Β.] ΕΡΡΙΚΟΣ ΑΙΝΕ

ΙΟΥΛΙΑΝΟΝ Ἤ ΓΡΗΓΟΡΙΑΝΟΝ

ΔΙΑ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ χρόνου ὁ ἄνθρωπος ἐχρειάσθη εἰδικὴν μονάδα, ὡς τοιαύτην δὲ ἐχρησιμοποίησε τὴν ἡμέραν. Διὰ χρονικὰ διαστήματα ὅμως μεγάλα ταχέως ἀπεδείχθη ὅτι, δὲν ἐπήρκει ὡς ὑποδιαίρεσις χρονικὴ ἡ ἡμέρα μόνη, διότι συνέβαινε νὰ εἶναι τόσον μέγας ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν, ὥστε νὰ καταντῇ δυσμνημόνευτος. Ἀλλ' οὔτε καὶ ἔδιδε τὴν ἀκριβῆ ἰδέαν τοῦ διαρρεύσαντος χρόνου ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν. Ἠναγκάσθησαν λοιπὸν νὰ χρησιμοποιήσουν καὶ ἄλλας χρονικὰς μονάδας οἱ λαοί, μὲ τροποποιήσεις διαφόρους, τὰς ὁποίας βέβαια δὲν δυνάμεθα ἐνταῦθα νὰ ἐκθέσωμεν λεπτομερῶς, ἐφ' ὅσον ἄλλως τε αὗται δὲν ἀποτελοῦν τὴν βάσιν ἢ κἂν σταθμοὺς τῆς ἀνελίξεως τοῦ σημερινοῦ ἡμερολογίου μας.

Τὸ σήμερον ἐν χρῆσει παρ' ἅπασι τοῖς πεπολιτισμένοις λαοῖς ἡμερολόγιον ἔχει ὡς ἀφετηρίαν τὸ Ῥωμαϊκὸν ἡμερολόγιον. Ἡ πρώτη μονὰς τὴν ὁποίαν παρεδέχθησαν μετὰ τὴν ἡμέραν οἱ Ῥωμαῖοι συνίστατο ἀπὸ 304 ἡμέρας, διηρεῖτο δὲ εἰς δέκα μῆνας. Ὁ πρῶτος ἐκ τούτων ἐκαλεῖτο Μάρτιος, ἐκ τοῦ Mars-Ἄρεως, θεοῦ τοῦ πολέμου, ἐκ τοῦ ὁποίου κατήγετο, ὡς ἰσχυρίζετο καὶ ὁ Ῥωμοῦλος, ὁ δεύτερος ἐκαλεῖτο Ἀπρίλιος, ὁ τρίτος Μάϊος, ἐκ τῆς μητρὸς τοῦ Ἑρμοῦ Μαΐας, ὁ τέταρτος Ἰούνιος, κατὰ συγκοπὴν τοῦ Junonius, ὁ πέμπτος Quintilis, ὁ ἕκτος Sextilis, ὁ ἕβδομος September, ὁ ὄγδοος October, ὁ ἔνατος November καὶ ὁ δέκατος December.

Οἱ μῆνες Μάρτιος, Μάϊος, Πέμπτος καὶ Ὄγδοος συνίσταντο ἐκ 31 ἡμερῶν, οἱ δὲ ἄλλοι ἐξ ἐκ 30. Καθιερώθη οὕτω τὸ ἔτος ὑπὸ τοῦ κτίτορος τῆς Ρώμης Ρωμούλου. Ἀλλ' οἱ 304 ἡμέραι, αἱ ὁποῖαι ἀπετέλεσαν τὸ ἔτος τοῦ Ρωμούλου, δὲν ἀπετέλουν καὶ τροπικὸν ἔτος, ὅπερ, ὡς γνωστόν, συνίσταται ἐκ 365 ἡμερῶν, 5 ὡρῶν, 48', 51'' 6, τὰς ὁποίας χρειάζεται ἡ Γῆ διὰ νὰ κάμῃ ὁλόκληρον περιφορὰν περὶ τὸν Ἥλιον.

⁂

Παρετήρησαν πράγματι οἱ Ῥωμαῖοι ὅτι, αἱ ἑορταί των δὲν συνέπιπτον πάντοτε εἰς τὰς αὐτὰς ὥρας τοῦ ἔτους, αἱ δὲ ὧραι τοῦ ἔτους δὲν ἀντεστοίχουν πάντοτε εἰς τοὺς αὐτοὺς μῆνας. Τὸ ἄτοπον τοῦτο ἐσκέφθη νὰ διορθώσῃ ὁ περίφημος Νουμᾶς — κατ' ἄλλους ὁ Ταρκίνιος — ὁ ὁποῖος εἰς τὰς 304 ἡμέρας τοῦ ἔτους τοῦ Ρωμούλου προσέθηκε 51 ἡμέρας, ἐπειδὴ δὲ αὗται δὲν ἀπετέλουν δύω μῆνας, ἀφῆρεσεν ἀπὸ κάθε μῆνα ἐκ τῶν ἐξ μὲ 30 ἡμέρας μίαν ἡμέραν, καὶ προσέθεσεν τὰς ἐξ ταύτας ἡμέρας εἰς τὰς 51 καὶ μὲ αὐτὰς ἀπετέλεσε δύω μῆνας, τὸν Ἰανουάριον μὲ 29 ἡμέρας καὶ τὸν Φεβρουάριον μὲ 28. Οὕτω τὸ ἔτος τοῦ Νουμᾶ ἀπετελέσθη ἀπὸ 355 ἡμέρας μὲ 12 μῆνας.

Ἀλλὰ μετά τινα χρόνον παρετήρησαν ὅτι καὶ πάλιν δὲν ἦτο τὸ ἔτος των κανονικόν. Ἐσκέφθησαν λοιπὸν νὰ προσθέτουν κατὰ διετίαν ἕνα μῆνα ἐξ 22 ἡμερῶν ἐν ἀρχῇ, παρεμβαλλομένων μεταξὺ τῆς 23 καὶ 24 Φεβρουαρίου. Κυτόπιν ἀνέθεσαν εἰς τοὺς ἱερεῖς νὰ δίδουν εἰς τὸν προστεθέντα μῆνα τὴν ἀνάλογον διάρκειαν. Ἀλλ' οἱ Ῥωμαῖοι ἱερεῖς κατεχράσθησαν τῆς ἐξουσίας ταύτης καὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν ἡμερολόγιον ἐθαλασσοποιήθη.

Τότε ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ σοβαρὰν πρόνοιαν περὶ τῆς διαρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου, ἐκάλεσε δὲ πρὸς τοῦτο ἐξ Ἀλεξανδρείας τὸν περίφημον ἀστρονόμον Σωσιγένην. Ἐδόθη τότε εἰς τὸ πολιτικὸν ἔτος τιμή τις κατὰ προσέγγισιν ἐκ 365 ἡμερῶν καὶ 6 ὡρῶν, ἡ ὁποία ἦτο μεγαλητέρα τῆς πραγματικῆς, δηλ. τῆς ἀστρονομικῆς, κατὰ 11', 8'', 4. Διὰ νὰ ἀρχίζῃ ὅμως τὸ πολιτικὸν ἔτος πάντοτε τὴν αὐτὴν τῆς ἡμέρας ὥραν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμερομηνίαν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἀκέραιον ἀριθμὸν ἡμερῶν. Ἐσκέφθησαν λοιπὸν νὰ προσθέτουν κατὰ τετραετίαν εἰς αὐτὸ μίαν ἡμέραν. Οὕτω τρία ἔτη συνεχῶς εἶχον ἀπὸ 365 ἡμέρας, τὸ δὲ τέταρτον 366. Καὶ διὰ νὰ διατηρήσουν τοὺς 12 μῆνας τοῦ Νουμᾶ προσέθεσαν δύω ἡμέρας εἰς τοὺς μῆνας Ἰανουάριον, Ἔκτον, ὀνομασθέντα βραδύτερον Αὔγουστον, πρὸς τιμὴν τοῦ αὐτοκράτορος Αὐγούστου, δι' ἃς ὑπηρεσίας κατὰ τὸν ὁμώνυμον μῆνα παρέσχεν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ Δεκέμβριον, ἀπὸ μίαν δὲ εἰς τοὺς μῆνας Ἀπρίλιον, Ἰούνιον, Σεπτέμβριον καὶ Νοέμβριον. Μόνον τὸν Φεβρουάριον ἀφῆκαν ἀναλλοίωτον, φοβούμενοι τοὺς καταχθονίους θεούς, εἰς οὓς ἦτο ἀφιερωμένος.

Οὕτω τὸ ἄθροισμα τῶν μηνῶν τούτων ἀπετέλει 365 ἡμέρας, ἀνὰ τετραετίαν δὲ ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ διέταξε νὰ προστίθεται μεταξὺ τῆς 23 καὶ 24 Φεβρουαρίου, τοῦ μικροτέρου, μία ἡμέρα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ 24 Φεβρουαρίου ἐκαλεῖτο sexto-calendes, διὰ νὰ μὴ μετονομασθοῦν καὶ αἱ ἐφεξῆς ἡμέραι, ἡ παρεμβαλλομένη ἡμέρα ὠνομάσθη bissexto-calendes, τὸ δὲ ἔτος ὅπερ εἶχε τοιαύτην bissextile.

Αὐτὴ ἦτο ἡ διαρρύθμισις τοῦ ἡμερολογίου, ἣν καθιέρωσε κατὰ τὸ 44 π. Χ. ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ, δι' ὃ καὶ ὠνομάσθη αὕτη πρὸς τιμήν του Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, ὅπερ καὶ ἡμεῖς ἀκολουθοῦμεν. Πρὸς τιμὴν τοῦ Καίσαρος ὁ πέμπτος μήν, ὁ Quintilis μετωνομάσθη εἰς Ἰούλιον, διότι κατὰ μῆνα Quintili ἢ Ἰούλιον ἐγεννήθη ὁ Καῖσαρ.

Ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔτους προσδιωρίσθη κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε αἱ κυριώτεραι ἑορταὶ τοῦ ἔτους νὰ λαμβάνουν ἐφεξῆς χώραν κατὰ τὰς ὥρας τοῦ ἔτους, εἰς ἃς ἔδει νὰ ἀντιστοιχοῦν. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον τὸ προγενέστερον ἔτος 45^ον ἐθεωρήθη συνιστάμενον ἐκ 45 ἡμερῶν μόνον καὶ ὠνομάσθη «Ἔτος συγχύσεως».

Ἡ ἐκτέλεσις καὶ ἐφαρμογὴ τῆς τροποποιήσεως ἀνετέθη εἰς τοὺς ἱερεῖς, ἀλλ' ἐκεῖνοι νομίσαντες ὅτι, ἕκαστον ἔτος bissextile ἀπετέλει μέρος τῶν τεσσάρων ἐτῶν τῆς ἑπομένης περιόδου, προσέθετον κατὰ τριετίαν μίαν ἡμέραν, χωρὶς νὰ γίνῃ αἰσθητὴ ἡ πλάνη των αὕτη 36 ὁλόκληρα ἔτη. Τέλος ἀνεκαλύφθη τὸ σφάλμα, ὁ δὲ Αὔγουστος διέταξε τὴν διόρθωσιν αὐτοῦ δι' ἀφαιρέσεως τῶν μέχρι τότε προστεθεισῶν περισσῶν ἡμερῶν.

Ἐπὶ τοῦ ἡμερολογίου τούτου, τροποποιημένου οὕτω δηλαδή, ἐστηρίχθη καὶ ἡ ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθεῖσα Οἰκουμενικὴ Σύνοδος κατὰ τὸ 325 μ. Χ. ἔτος, πρὸς προσδιορισμὸν σταθεροῦ τινος κανόνος διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα. Πράγματι δὲ ὁ καθορισμὸς τῆς κινητῆς ταύτης ἑορτῆς προϋποθέτει σταθερὰν καὶ ἀκίνητον τὴν ἐαρινὴν ἰσημερίαν κατὰ τὴν 21 Μαρτίου, ἥτοι καθ' ἣν ἡμέραν συνέπεσε τῷ 325 μ. Χ. Ἀλλὰ δὲν συνέβαινε τοῦτο, ἀφοῦ ἡ μέση τιμὴ τοῦ πολιτικοῦ ἔτους δὲν ἦτο ἴση μὲ τὴν τοῦ τροπικοῦ. Διότι, ὡς εἴδομεν, ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῶν διαφορὰ 11', 8'', 4, ἧς ἕνεκα ἡ ἐαρινὴ ἰσημερία μετὰ πάροδον ἐτῶν τινων, ἀκριβῶς δὲ μετὰ 129 ἔτη, ἀντὶ νὰ συμπέσῃ τὴν 21 Μαρτίου, συνέπεσε τὴν 20 ἰδίου μηνὸς καὶ μετὰ ἄλλα 129 ἔτη συνέπεσε τὴν 19 Μαρτίου.

Οἱ ἀστρονόμοι ἔσπευσαν νὰ ἀνακοινώσουν τὰς παρατηρήσεις των αὐτὰς εἰς τὸ κοινόν, ἐπελήφθησαν δὲ τῆς διορθώσεως εἰς μάτην οἱ Πάπαι. Γρηγόριος ὁ XIII ὅμως ἐν ἔτει 1582 μ. Χ. ἐπέφερε τροποποίησιν νέαν, ἣν ἐδέχθησαν ὅλοι σχεδὸν οἱ λαοί. Κατὰ τὸ ὡς ἄνω ἔτος 1582 ἡ ἐαρινὴ ἰσημερία, δεδομένου ὅτι ἀπὸ τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 325 μ. Χ. εἶχον διαρρεύσει 1257 ἔτη, συνέπεσε τὴν 11 Μαρτίου, ἀντὶ τῆς 21. Πρὸς διόρθωσιν λοιπὸν τοῦ ἀτόπου ὁ Πάπας διέταξε κατὰ τὴν 4 Ὀκτωβρίου 1582, ὅπως ἡ ἑπομένη ἡμέρα 5 Ὀκτωβρίου ὀνομασθῇ 15 ἰδίου μηνός. Διὰ νὰ μὴ ἐπαναληφθῇ δὲ τὸ ἄτοπον ἐφεξῆς διέταξε νὰ παρεντεθῶσι εἰς 400 ἔτη, ὄχι 100, ἀλλὰ 97 ἔτη δίσεκτα, ὅπως ἔγινε καὶ διὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς διάστημα 400 ἐτῶν ἀφῃροῦντο τρεῖς ἡμέραι, ἤτοι ἐτησίως 75 δεκάκις χιλιοστὰ τῆς ἡμέρας. Ἑπομένως ἡ μέση τιμὴ τοῦ πολιτικοῦ ἔτους ἔγινε 365 ἡμ. 2425 ἀντὶ 365 ἡμ. 25 ἑκ. τῆς ἡμέρας. Δηλαδὴ ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύω ἐτῶν ἐμειώθη σημαντικῶς καὶ ἐγένετο ἀνεπαίσθητος σχεδόν.

Τὰς 97 ταύτας ἡμέρας προσέθεσαν οὕτω: Κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον δίσεκτα ἔτη εἶναι ἐκεῖνα, ὧν ὁ ἀριθμὸς ὁ ἐκφράζων τὴν τάξιν των διαιρεῖται διὰ τοῦ 4, τοῦτο δὲ διότι τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον καθιερώθη ἐν ἔτει 44 π. Χ. ὡς εἴπομεν, ἑπομένως τὸ ἔτος 4 μ. Χ. ἦτο δίσεκτον, ὡς καὶ τὰ ἔτη 8, 12, 16 κλ. ἄρα καὶ τὰ ἔτη 1400, 1500, 1600. Ἐπειδὴ δὲ εἰς 400 ἔτη δέον νὰ ὑπάρχουν 97 ἔτη δίσεκτα, ἀπεφασίσθη νὰ θεωρῶνται ὡς ἁπλᾶ ἔτη, ἐκεῖνα τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς ὁ ἐμφαίνων τὴν τάξιν των ἔχει εἰς τὸ τέλος δύω μηδενικά, ἐκτὸς ἐκείνων, ὧν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἑκατοντάδων διαιρεῖται διὰ 4. Τὰ ἔτη λοιπὸν 1600, 1700, 1800, 1900 ἦδει κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον νὰ εἶναι δίσεκτα, κατὰ τὸ Γρηγοριανὸν ὅμως μόνον τὸ 1600 εἶναι δίσεκτον, ἐνῷ τὰ λοιπά, ἐφ' ὅσον τὸ 17, 18 καὶ 19 δὲν διαιροῦνται διὰ 4 ἀκριβῶς, εἶναι κοινὰ ἔτη. Τὸ ἔτος 2000 ἐπίσης εἶναι δίσεκτον, τὰ δὲ 2100, 2300 εἶναι κοινά. Οὕτω λοιπὸν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1600 ἕως τοῦ 2000, ἤτοι ἀπὸ 400 ἐτῶν ἀφαιροῦνται 3 ἡμέραι καὶ ἄρα μένουν 97 ἔτη δίσεκτα, οὐχὶ δὲ 100.

Ἐν τούτοις καὶ μὲ τὴν διόρθωσιν ταύτην τὸ Γρηγοριανὸν παρουσιάζει διαφορὰν ἡμ. 000236, ἥτις ὅμως εἶναι τόσον μικρά, ὥστε διὰ νὰ μετατεθῇ κατὰ μίαν ἡμέραν ἡ ἐαρινὴ ἰσημερία χρειάζονται 4000 ἔτη.

Ὅτι διὰ τῆς τροποποιήσεως ταύτης ἀπεσοβήθη ἡ μετάθεσις τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας ἐμφαίνεται ἐκ τῆς μεταξὺ τοῦ Γρηγοριανοῦ καὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ διαφορᾶς. Πράγματι ἐνῷ τὸ 1582 μετετέθη δέκα ὁλοκλήρους ἡμέρας, ἐπειδὴ τὰ ἔτη 1700 καὶ 1800 κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, τὸ Ἰουλιανόν, ἦσαν δίσεκτα, κατὰ δὲ τὸ Γρηγοριανὸν κοινά, ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο ἡμερολογίων ηὔξησε κατὰ δύω ἡμέρας, τὸ δὲ 1900 ηὔξησε κατὰ μίαν ἡμέραν ἔτι καὶ οὕτω ἡ ἐαρινὴ ἰσημερία διὰ τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον συνέθη τὴν 8 Μαρτίου, κατὰ δὲ τοὺς ἀκολουθοῦντας τὴν Γρηγοριανὴν τροποποίησιν τὴν 21 Μαρτίου, ὅπως καὶ κατὰ τὸ ἔτος 325 μ. Χ.

⁂

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ τροποποίησις αὕτη ἔφερεν ἀναστάτωσιν καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ καθολικοὶ μετ' ἀντιστάσεως τὴν ἐδέχθησαν. Ἡ Γαλλία παρεδέχθη τὴν τροποποίησιν τὸ 1582, ἡ Γερμανία τὸ 1600, ἀμέσως δὲ μετ' αὐτὴν ἡ Δανία, ἡ Σουηδία καὶ ἡ Ἑλβετία, ἡ Πολωνία δὲ τὸ 1586, ἡ Ἀγγλία τὸ 1752

✲ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ ✲

Η Τηλεπάθεια, περὶ ἧς ἐγράφομεν εἰς τὸ προηγούμενόν μας, ὡς φαινόμενον ***μεταφυσικὸν*** εἶχε παρατηρηθῇ καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων. Ὁ Κικέρων εἰς τὴν πραγματείαν του «De divinatione» ἀναφέρει τὸ ἑξῆς περιεργότατον φαινόμενον:

«Δύω φίλοι, γράφει, φθάνουν εἰς τὰ Μέγαρα καὶ καταλύουν χωριστά. Μόλις ὁ ἕνας ἀπεκοιμήθη, βλέπει ἐνώπιόν του τὸν συνταξειδιώτην του, ὁ ὁποῖος μ' ἔνα ὕφος πένθιμον τοῦ ἀνεκοίνωσε ὅτι, ὁ ξενίζων αὐτὸν ***σκέπτεται νὰ τὸν δολοφονήσῃ,*** τὸν ἱκέτευε δὲ νὰ σπεύσῃ τάχιστα εἰς βοήθειάν του. Ὁ ἄλλος ἐξυπνᾷ, ἀλλὰ νομίζων ὅτι εἶχεν ἰδεῖ ὄνειρον ἁπλῶς, ἐκοιμᾶτο. Ὁ φίλος του ὅμως τοῦ ἐκαινεμφανίζεται καὶ τὸν ἐξορκίζει νὰ σπεύσῃ, διότι ἀσφαλῶς θὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Τρομαγμένος καὶ ἐκπληκτος ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ ὀνείρου, ἀποφασίζει νὰ σπεύσῃ, ἀλλὰ ὑπερισχύει ἡ κούρασις καὶ ἐκαινοιμᾶται. Τότε ὁ φίλος του τοῦ παρουσιάζεται διὰ τρίτην φορὰν, ὠχρός, αἱματωμένος, παραμορφωμένος.

— Δυστυχισμένε, τοῦ λέγει, δὲν ἤλθες ποῦ σὲ ἱκέτευα! Τώρα πειὰ εἶναι ἀργά. Τουλάχιστον ἐκδικήσου με. Μόλις βγῇ ὁ ἥλιος θὰ συναντήσῃς εἰς τὴν πόρτα τῆς πόλεως ἕνα κάρρο γεμᾶτο κοπριά. Σταμάτησέ το καὶ εἰπὲ νὰ τὸ ξεφορτώσουν. Θὰ εὕρῃς τὸ σῶμα μου κρυμμένο ἐκεῖ μέσα. Θάψε με καὶ καταδίωξε τοὺς φονεῖς μου.

Μιὰ τόσῳ μεγάλη ἀκρίβεια, μὲ τόσας λεπτομερείας, δὲν ἐπιτρέπει ἀμφιβολίας πλέον. Ὁ φίλος σηκώνεται, τρέχει εἰς τὴν πόρτα, εὑρίσκει τὸ κάρρο, σταματᾷ τὸν ὀδηγόν, ὁ ὁποῖος τὰ χάνει καὶ μὲ τὸ πρῶτον ψάξιμο ἀνακαλύπτει τὸ πτῶμα τοῦ φίλου του».

Ὅπως βλέπομεν τὸ φαινόμενον εἶναι σύνθετον. Εὑρισκόμεθα πρὸ φαινομένου τηλεπαθείας μέχρι τῆς στιγμῆς τοῦ ἐγκλήματος, διπλοῦ ὅμως. Διότι ὁ κρεουργηθείς, εὐπαθὴς δέκτης ὤν, φαίνεται, δέχεται τὴν σκέψιν τοῦ δολοφόνου ἢ ἀκριβέστερον — διὰ τοὺς ἀναγνώσαντας ἐν τῷ προηγουμένῳ τεύχει τὴν θεωρίαν τῆς τηλεπαθείας — τὰ πλήγματα τῆς σκέψεώς του, κατόπιν δέ, στρέφων τὴν σκέψιν πρὸς τὸ μόνον ἄτομον, παρ' οὗ ἠδύνατο νὰ ἀναμείνῃ βοήθειαν, τὸν φίλον του, μεταβιβάζει, ἀκουσίως, τὰς σκέψεις του εἰς αὐτόν. 'Αλλ' ἔχομεν κατόπιν καὶ ἐμφάνισιν τοῦ πνεύματος τοῦ κρεουργηθέντος πλέον φίλου, περίπτωσιν διάφορον, περὶ ἧς θὰ πραγματευθῶμεν εἰς ἄλλο κεφάλαιον «Περὶ πνευμάτων, ρουκολάκων, φαντασμάτων».

Οἱ βίοι τῶν ἁγίων ἐπίσης βρίθουν ἀπὸ παραδείγματα τηλεπαθείας. Περιεργότατον φαινόμενον ἀναφέρεται εἰς τὸν 23 τόμον, σελ. 218 τῶν Μπολλαντίστ, τῶν ἐν 'Αμβέρσῃ δηλαδὴ Ἰησουϊτῶν, οἵτινες συνέταξαν βίους ἁγίων.

«Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος τῆς Παδούης, γράφει ὁ βιογράφος, ἐκήρυττε εἰς τὴν μητρόπολιν τοῦ Μομπελλιὲ ἐν ἔτει 1225 κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, ὅταν, μόλις εἶχε ἀρχίσει τὸν λόγον του, ἐνεθυμήθη ὅτι ἔπρεπε τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ ψάλῃ τὸ «Ἀλληλούϊα» κατὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ μοναστηριοῦ του καὶ ὅτι δὲν εἶχε κανένα εἰδοποιήσει διὰ νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ. Περίλυπος διὰ τὴν ἀνωμαλίαν, ποῦ θὰ ἐπήρχετο εἰς τὸν χορὸν ἐκ τῆς ἀπουσίας του, ἐσταμάτησε, ἐσκέπασε μὲ τὴν κουκοῦλα του τὸ κεφάλι, γέρνει ἐπὶ τοῦ ἀναλογίου τοῦ ἄμβωνος, σὰν διὰ νὰ κοιμηθῇ καὶ μένει ἐκεῖ ἀκίνητος πλέον τῆς ὥρας, πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τοῦ ποιμνίου του, τὸ νομίσαν ὅτι ἀδιαθέτησε ἢ ὅτι περιέπεσεν εἰς ἔκστασιν.

'Αλλ' ἐκεῖνο ποῦ κάνει κατάπληξιν εἶναι ὅτι, κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ὁ ρήτωρ — μοναχὸς ἔψαλε πράγματι τὸ «Ἀλληλούϊα» εἰς τὸ μοναστῆρι του, εἰς τὸ μέσον τοῦ χοροῦ ἱστάμενος καὶ ἐνώπιον ὅλων τῶν μοναχῶν. Καὶ ὅταν τὸ ᾆσμα ἐτελείωσε, ἀνέλαβε, ἀπεκάλυψε τὸ κεφάλι του καὶ ἀπεπράτωσε τὴν διδασκαλίαν του, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποτόμως διακόψει».

Ἐπίσης περίεργον εἶναι τὸ συμβὰν εἰς τὸν βαρῶνον Σοῦλτζα, θαλαμηπόλον τοῦ Βασιλέως τῆς Σουηδίας. Ἐνῷ ἐπήγαινε εἰς τὸ κτῆμα του κατὰ τὰ μεσάνυκτα, ποῦ εἰς τὴν Σουηδίαν τὸ καλοκαῖρι φέγγει τόσον καλά, ὥστε νὰ διαβάζῃ κανεὶς τὰ πειὸ ψιλὰ στοιχεῖα, εἶδε τὸν πατέρα του νὰ πηγαίνῃ εἰς προϋπάντησίν του εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ πάρκου. Ἦτον ντυμένος ὅπως πάντοτε καὶ ἐκρατοῦσε ἕνα μπαστοῦνι ποῦ εἶχε σκαλίσει ὁ ἄλλος υἱός του. Ἔφθασαν ἕως τὴν ἔπαυλιν καὶ τὴν εἴσοδον τοῦ δωματίου του. Τὴν στιγμὴν ὅμως ποῦ ἔμβηκε, εἶδε τὸν πατέρα του νὰ γδύνεται καὶ στὴν αὐτὴν στιγμὴν ἡ ὀπτασία ἐξηφανίσθη. Μετ' ὀλίγον ὁ πατέρας του ἐξύπνησε καὶ τὸν παρετήρει μὲ περιέργειαν.

— Ἀκριβέ μου Ἐδουάρδε· τοῦ λέγει. Δόξα τῷ Θεῷ ποῦ σὲ βλέπω ὑγειᾶ· ἀνησυχοῦσα πολὺ περὶ σοῦ εἰς τὸν ὕπνον μου. Ποῦ ἐφάνηκε ὅτι εἶχες πέσει στὸ νερὸ καὶ ἐκινδύνευσες νὰ πνιγῇς.

Καὶ πράγματι τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχε πάει ὁ βαρῶνος μ' ἕνα φίλον του εἰς τὸ ποτάμι νὰ πιάσῃ καραβίδες καὶ παρ' ὀλίγον νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὸ ρεῦμα.

Ὁ Φλαμμαριὸν εἰς τὴν «Uranie» του ἀναφέρει ἕνα περίεργον ἐπίσης φαινόμενον τηλεπαθείας, τὸ ὁποῖον τοῦ διηγήθη ὁ φίλος του Ἰω. Μπέστ ἱδρυτὴς τοῦ ἐν ἔτει 1833 ἐκδοθέντος «Magasin pittoresque», ἄνθρωπος βαρύς, ψύχραιμος, μεθοδικός, τέλειος χαράκτης-τυπογράφος, διαχειριστὴς εὐσυνείδητος, συμβὰν αὐτῷ ὅταν ἦτο ἡλικίας 5 ἢ 6 ἐτῶν.

Δυστυχισμένε· τοῦ εἶπε. Δὲν ἤλθες ὅταν σὲ παρακαλοῦσα...

Συνέθη εἰς τὸ Τοὺλ τὴν πατρίδα του. Ἕνα ὡραῖο βράδυ ποῦ ἦτο πλαγιασμένος εἰς τὸ κρεββατάκι του χωρὶς νὰ κοιμᾶται, βλέπει τὴν μητέρα του νὰ μπαίνῃ στὴν κάμαρά του, νὰ τὴν διασχίζῃ καὶ νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ διπλανὸ σαλόνι, τοῦ ὁποίου ἦταν ἀνοικτὴ ἡ πόρτα καὶ ὅπου ὁ πατέρας του ἔπαιζε χαρτιὰ μὲ ἕνα φίλον του· Ἡ μητέρα του τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτον ἄρρωστη εἰς τὸ Πῶ. Ἐπετάχθηκε ἀπὸ τὸ κρεββατάκι του καὶ ἔτρεξε κοντὰ στὴν μητέρα του ἕως τὸ σαλόνι καὶ τὴν ἐζήτησε... ματαίως. Ὁ πατέρας του τὸν ἐμάλωσε καὶ τὸν ἔστειλε νὰ ξαναπλαγιάσῃ, βεβαιώνων αὐτὸν ὅτι εἶχε ὀνειρευθῆ. Τὸ παιδὶ ἐνόμισε ὅτι πράγματι εἶχεν ὀνειρευθεῖ καὶ ἐδοκίμασε νὰ ξανακοιμηθῇ. 'Αλλὰ μετ' ὀλίγον, μὲ τὰ μάτια ἀνοικτά, εἶδε διὰ δευτέραν φορὰν εὐδιακρίτως τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία ἐπέρασε ἀπὸ κοντά του, τότε δὲ δὲν ἐκρατήθη καὶ ἔπεσε ἐπάνω της διὰ νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ. Ἐκείνη ὅμως ἐξηφανίσθη ἀκαριαίως. Καὶ ἐννοεῖται ὅτι, ὁ μικρὸς δὲν ἠθέλησε νὰ ξαναπλαγιάσῃ, ἀλλ' ἔμεινε εἰς τὸ σαλόνι, ὅπου ὁ πατέρας του ἐξηκολούθησε νὰ παίζῃ χαρτιά. Ἡ μητέρα του ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τὴν ἰδίαν ὥραν, ἀπέθανε εἰς τὸ Πῶ.

Ὁ Φλαμμεριὸν ἐπίσης ἀφηγεῖται ὑπ' ἀρ. 84 καὶ τὸ περιστατικὸν τοῦ βασιλέως Ἰακώβου. Ὅταν μετέβη εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὴν ἐποχὴν τῆς Πανώλους τοῦ Λονδίνου, ἐνῷ ἔμενε εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ σὲρ Ρόμπερτ Κόττον μὲ τὸν γέρο Κάμντων, εἶδε εἰς τὸν ὕπνον του τὸν μεγάλον υἱόν του, παιδὶ ἀκόμη τότε, ποῦ ἔμενε εἰς τὸ Λονδῖνον, μ' ἕνα σταυρὸν ἀπὸ αἷμα εἰς τὸ μέτωπον, σὰν νὰ εἶχε κτυπηθῆ μὲ ξίφος. Κατατρομαγμένος ἀπὸ τὴν ὀπτασίαν αὐτὴν ἤρχισε νὰ προσεύχεται, τὸ δὲ πρωὶ ἐπῆγε εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Κάμντων καὶ τοῦ διηγήθη τὸ πρᾶγμα. Ἐκεῖνος καθησύχασε τὸν μονάρχην βεβαιώσας ὅτι, εἶχε γίνει παίγνιον ὀνείρου καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀνησυχήσῃ. Τὴν αὐτὴν ὅμως ἡμέραν ἔλαβεν ἐπιστολὴν τῆς γυναικός του, ἡ ὁποία τοῦ ἀνήγγελλε τὸν θάνατον τοῦ παιδιοῦ του ἐκείνου ἐκ Πανώλους. Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι ὅταν παρουσιάσθη ὁ υἱός του ἐνώπιόν του εἶχε τὸ ἀνάσημα μεγάλου ἀνθρώπου.

Φαινόμενον **87.** Ἡ Δις Ρ. κόρη θεοσεβής, ἀλλ' ὄχι θεόληπτος, κατοικοῦσε πρὶν νυμφευθῆ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θείου της Δ. διασήμου ἰατροῦ, μέλους τοῦ Ἰνστιτούτου. Εἶχε χωρισθεῖ ἀπὸ τὴν μητέρα της, ἡ ὁποία ἔμενε εἰς τὴν ἐπαρχίαν ἄρρωστη ἀπὸ σοβαρὸν νόσημα. Ἕνα βράδυ ἡ κόρη ὠνειρεύθη ὅτι, τὴν ἔβλεπε ἐνώπιόν της ὠχρὰν, παραμορφωμένην, ἐτοίμην νὰ ἐκπνεύσῃ καὶ λυπημένην, διότι δὲν ἦσαν γύρω της τὰ παιδιά της, ἐκ τῶν ὁποίων, ὁ ἕνας ἐφημέριος μιᾶς ἐνορίας τῶν Παρισίων εἶχε μετοικήσῃ εἰς Ἱσπανίαν, ἄλλος δὲ εὑρίσκετο εἰς τὸ Παρίσι. Τὴν ἤκουσε νὰ τὴν καλῇ πολλάκις μὲ τὸ βαπτιστικὸν ὄνομά της. Εἶδε ἀκόμη τὰ πρόσωπα ποῦ ἐτριγύριζαν τὴν μητέρα της φανταζόμενα ὅτι ἐζητοῦσαν τὴν ἐγγονήν της ἡ ὁποία εἶχε τὸ ἴδιον ὄνομα, ἔτρεξαν εἰς τὸ διπλανὸν δωμάτιον νὰ τὴν εὕρουν, ἀλλ' ἕνα νεῦμα τῆς ἀσθενοῦς τοὺς ἔδωκε νὰ ἐννοήσουν ὅτι δὲν ἤθελε ἐκείνην, ἀλλὰ τὴν κόρην της ποῦ ἔμενε στὸ Παρίσι καὶ ποῦ ἐπιθυμοῦσε νὰ τὴν ἰδῇ. Ἡ μορφὴ ἐξωτερίκευε τὴν ὀδύνην ποῦ ἠσθάνετο ἀπὸ τὴν ἀπουσίαν της. Ἔξαφνα τὰ χαρακτηριστικά της ἀποτόμως ἀποσυνετέθησαν καὶ ἡ ὠχρότης τοῦ θανάτου ἐχύθη εἰς τὸ πρόσωπόν της. Ἔπεσε ἄπνους εἰς τὸ κρεββάτι της.

Εἶδε διὰ δευτέραν φορὰν εὐδιακρίτως τὴν μητέρα του...

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἡ Δις Ρ. παρουσιάσθη φοβερὰ μελαγχολικὴ ἐνώπιον τοῦ θείου της Δ. ὅστις τὴν ἠρώτησε διατί ἦτο δύσθυμος. Τοῦ διηγήθη ἐν λεπτομερείᾳ τὸ ὄνειρον ποῦ τὴν εἶχε τρομερὰ ταράξει. Ὁ ἰατρὸς Δ. τὴν ἐσφιγξε εἰς τὸ στῆθος του, ἀποκαλύπτων εἰς αὐτὴν ὅτι, ἡ μητέρα της ἀπέθανε, χωρὶς καμμιὰν λεπτομέρειαν.

Μετά τινας μῆνας ἡ Δις Ρ. ἐπωφελουμένη τῆς ἀπουσίας τοῦ θείου της Δ. διὰ τὰ τακτοποιήσῃ τὰ χαρτιά του, τὰ ὁποῖα ὅπως ὅλοι οἱ σοφοί, δὲν ἤθελε νὰ τοῦ ἐγγίζουν, εὑρῆκε μιὰν ἐπιστολήν, ἡ ὁποία ἀνήγγελλεν εἰς τὸν ἰατρὸν τὰς συνθήκας ὑφ' ἃς ἀπέθανε ἡ μητέρα της. Φαντάζεσθε τὴν ἔκπληξίν της, ὅταν εἶδε ὅτι τὰ γεγονότα ἦσαν μέχρι τῆς παραμικρᾶς λεπτομερείας, ὅπως τὰ εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον της.

✲

Τηλεπαθικὰ φαινόμενα παρετηρήθησαν καὶ ἐπὶ ζώων. Οὕτω διηγοῦνται ὅτι, καθ' ἣν στιγμὴν ἐν Λονδίνῳ τὸ 1901 ἐδολοφονεῖτο ὁ διάσημος Ἄγγλος καλλιτέχνης Οὐίλλιαμ Τερράϋς, ἐξερχόμενος τοῦ θεάτρου ὑπό τινος παράφρονος, ὁ σκύλλος του, ἕνα σκυλλὶ Νέας Γῆς, εἰς τὸ σπῆτι του, μακρὰν τῆς πόλεως, ἔδειξε τέτοιον τρόμον καὶ ἀγωνίαν, ὥστε, ὅταν οἱ οἰκεῖοι ἔμαθαν τὸ δυστύχημα, ἐπίστευσαν ὅτι πράγματι κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς δολοφονίας ὁ σκύλλος τηλεπαθικῶς ἐμάνθανε τὸν θάνατον τοῦ κυρίου του.

Ἐπίσης κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ρωσσοϊαπωνικοῦ πολέμου Ρῶσσος ἀξιωματικὸς τῆς φρουρᾶς τοῦ Gaysin, διαταχθεὶς νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Μαντζουρίαν ἐνεπιστεύθη τὸν σκύλλον του, ἕνα ἐξυπνότατον καὶ πιστὸν ζῶον, εἰς συνάδελφόν του μανιώδη κυνηγόν. Τρεῖς μῆνας λοιπὸν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κυρίου του ὁ σκύλλος ἕνα πρωὶ ἤρχισε νὰ οὐρλιάζῃ πένθιμα, χωρὶς κανεὶς μὲ τίποτε νὰ δύναται νὰ τὸν καθησυχάσῃ. Μάτην ὁ ἀξιωματικὸς τὸν ἐθώτευε. Ἐκεῖνος οὔτε ἔπαυε, οὔτε τροφὴν ἤθελε καὶ μόλις μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἡσύχασε, περιπεσὼν ὅμως εἰς μελαγχολίαν. Καὶ μετά τινα χρόνον εἰς τὸ Gaysin ἔμαθαν τὸν θάνατον τοῦ κυρίου τοῦ σκύλλου, πεσόντος εἰς τὸ πεδίον τῆς τιμῆς, συμβάντος ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν, ποῦ ἤρχισε τὸ εὐαίσθητον ζῶον νὰ κλαίῃ.

Εἶναι αὐτὴ ἡ πρώτη φορὰ ποῦ μένομεν χωρὶς χαρτί. Ἔνδεκα ὁλόκληρα χρόνια δὲν παρεξεκλίναμεν ἀπὸ τὴν πορείαν μας. Τώρα ἀναγκαζόμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν ἄλλο χαρτί, τῆς αὐτῆς ποιότητος ὅμως, ἀνωτέρας δὲ τιμῆς. Ζητοῦμεν μυριάκις συγγνώμην.

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

3 Νοεμβρίου. Μετὰ μάχην ἐν Τσέρνα, διαρκέσασαν τριάκοντα ἓξ ὥρας, οἱ Βούλγαροι, μολονότι ἐνισχυθέντες, ἀπεκρούσθησαν ὑπὸ τῶν Γάλλων κατὰ πάσας τὰς ἐπιθέσεις των μετὰ μεγίστων ἀπωλειῶν. Εἰς τὰ ἄλλα σημεῖα οἱ Σέρβοι κάμπτονται. Τὸ Μοναστήριον ἐκκενοῦται.

Ὁ Γάλλος ὑπουργὸς κ. Δενὺ Κοσσὲν ἀφίκετο, γενόμενος ἀντικείμενον φρενιτιωδῶν ἐκδηλώσεων. Τὸ ταξείδιον τοῦτο τοῦ φιλέλληνος ὑπουργοῦ δὲν στερεῖται πολιτικῆς σημασίας.

4 Νοεμβρίου. Τὰ Βουλγαρικὰ στρατεύματα, συμπληρώσαντα κυκλωτικὴν κίνησιν περὶ τὸ Μοναστήριον, προελαύνουν πρὸς κατάληψιν τῆς πόλεως. Οἱ Πρόξενοι τῆς Ἀντάντ ἔφυγον. Οἱ Σέρβοι ἀντιτάσσουν ὑστάτην ἄμυναν εἰς τὰς μεταξὺ Περλεπὲ καὶ Μοναστηρίου ὀχυρὰς θέσεις.

7 Νοεμβρίου. Αἱ Δυνάμεις τῆς Ἀντάντ δι' ἀνακοινώσεώς των πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν κυβέρνησιν δηλοῦσιν αὐτῇ ὅτι, ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν παρέχει ἐγγυήσεις περὶ ἀσφαλείας τῶν ἐν Μακεδονίᾳ Ἀγγλογαλλικῶν στρατευμάτων, εἶναι ὑποχρεωμέναι νὰ θέσωσιν ἐν ἐμπορικῷ ἀποκλεισμῷ τὴν χώραν.

Ὁ Ἄγγλος Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν στρατάρχης Κίτσενερ ἀφίκετο εἰς Ἀθήνας, γενόμενος δεκτὸς μετ' ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων. Ὁ Ἄγγλος ὑπουργός, εἰς τὸ ταξείδιον τοῦ ὁποίου ἀποδίδεται πολιτικὴ σημασία, ἐγένετο δεκτὸς εἰς ἀκρόασιν παρὰ τῷ Βασιλεῖ.

8 Νοεμβρίου. Οἱ Σέρβοι εἰς τὰ στενὰ τῆς Μπαμπούνας καὶ εἰς τὸ Κατσανίκ κατήγαγον θριάμβους.

Οἱ Ρῶσσοι ἀνακατέλαβον τὸ Τσαρτορίσκ.

9 Νοεμβρίου. Ἡ δευτέρα πρωτεύουσα τῆς Σερβίας Νύσσα κατελήφθη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων.

11 Νοεμβρίου. Εἰς τὸ Κριβολὰκ οἱ Γάλλοι ἀπέκρουσαν τοὺς Βουλγάρους. Ὁμοίως οὗτοι ἀπεκρούσθησαν εἰς τὸ Κατσανίκ. Τὸ βόρειον Σερβικὸν μέτωπον, μετὰ πεισματώδη μάχην πρὸς Γερμανικὸν σῶμα, ὑπεχώρησε πρὸς τὸ Μοναστήριον. Ἡ Σερβικὴ κυβέρνησις ἐγκατεστάθη προσωρινῶς ἐν Πριζρένῃ.

Ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις, ἀπαντῶσα εἰς τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς Ἀντάντ ἐδήλωσεν, ὅτι εἶναι πρόθυμος νὰ παράσχῃ τὰς ζητουμένας ἐγγυήσεις περὶ ἀσφαλείας τῶν ἐν Μακεδονίᾳ συμμαχικῶν στρατευμάτων, ἅτινα οὐδέποτε ἐσκέφθη νὰ ἀροπλίσῃ, παρέχουσα εἰς αὐτὰ πᾶσαν ἐλευθερίαν κινήσεως ὡς καὶ σιδηροδρομικὰς καὶ τηλεγραφικὰς εὐκολίας. Ἀφ' ἑτέρου ἡ Ἀντάντ ἐδήλωσεν εἰς τὴν κυβέρνησιν ὅτι θὰ ἀποζημιωθοῦν πᾶσαι αἱ ὑπὸ τῶν συμμαχικῶν στατευμάτων προξενηθησόμεναι ζημίαι.

Εἰς τὸ μέτωπον Ρίγας-Δβίνσκ οἱ Γερμανοὶ ὑπέστησαν δεινὴν ἧτταν, τραπέντες εἰς φυγήν.

Τὰ Ἀγγλογαλλικὰ στρατεύματα τῆς Θεσσαλονίκης, ἐνισχυόμενα διὰ τῶν ὁλονὲν ἀποβιβαζομένων, ἤρχισαν νὰ ὀχυρώνουν τὴν πόλιν, ἵνα τὴν

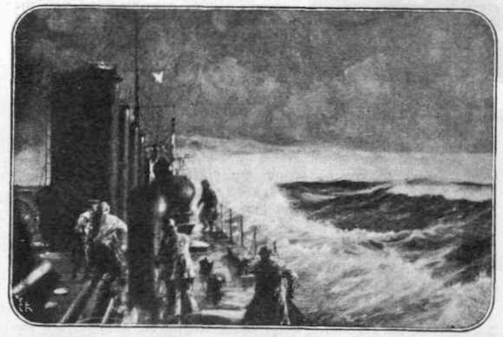

ΑΙ ΠΕΡΙΠΟΛΙΑΙ ΤΩΝ.—Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ οἱ σύμμαχοι ἤρχισαν μὲ ἀγρύπνους περιπολίας νὰ καταδιώκουν τὰ Γερμανικὰ ὑποβρύχια καὶ τὰ ἀντιτορπιλλικὰ των περιπολοῦν νύκτα καὶ ἡμέραν, ἐξηφανίσθησαν ταῦτα ἀπὸ τὴν Μεσόγειον.

χρησιμοποιήσουν ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ στόλου ὡς βάσιν ἐπιχειρήσεων.

15 Νοεμβρίου. Τὸ Μοναστήριον ἐξεκενώθη τελείως. Δύο Σερβικὰ συντάγματα παρέμειναν ἐξωθὶ τῆς πόλεως διὰ νὰ ὑποβοηθήσουν τὴν ὑποχώρησιν τοῦ κυρίου σώματος. Πολιτοφυλακὴ κατηρτίσθη ἐξ Ἑλλήνων. Ἡ Σερβικὴ στρατιὰ τοῦ βορείου μετώπου διηρέθη εἰς δύο, μετὰ τὴν πρὸ τῶν Γερμανῶν ὑποχώρησίν της, ὧν τὸ ἓν ὑποχωρεῖ πρὸς τὴν Ἀλβανίαν, τὸ δὲ πρὸς τὸ Μαυροβούνιον. Ἡ Σερβικὴ κυβέρνησις ἐγκατεστάθη εἰς Σκόδραν.

17 Νοεμβρίου. Τὰ ἐν τῷ Βαλκανικῷ μετώπῳ δρῶντα συμμαχικὰ στρατεύματα ὑπεχώρησαν πρὸς τὸ Δεμὶρ Καπού.

18 Νοεμβρίου. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Συμμάχων ἠξίωσαν παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως, ὅπως ὁ ἐν Μακεδονίᾳ στρατὸς ἀποσυρθῇ, ἵνα οὕτω ἐξασφαλισθῇ ἡ ἀπόλυτος ἐλευθερία ἐνεργείας τῶν συμμαχικῶν στρατευμάτων. Ἐπίσης ἠξίωσαν ὅπως παραχωρηθῇ εἰς τὸν συμμαχικὸν στόλον ἐλευθερία πλήρης πρὸς καταδίωξιν τῶν Γερμανικῶν ὑποβρυχίων εἰς τὰ Ἑλληνικὰ ὕδατα. Εἰς ἀπάντησιν ἡ κυβέρνησις ἐδήλωσεν ὅτι, τοῦτο ἀποτελεῖ ἐγκατάλειψιν τῆς πολιτικῆς τῆς οὐδετερότητος καὶ μείωσιν τῆς στρατιωτικῆς θέσεως καὶ ἀκεραιότητος καὶ τῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων τῆς χώρας. Ὑπουργικὸν Συμβούλιον συνεκροτήθη ἐν τοῖς Ἀνακτόροις ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Βασιλέως.

Ἅπας ὁ Σερβικὸς στρατὸς ὑπεχώρησεν εἰς Μητροβίτσαν, Σκόδραν καὶ Δυρράχιον.

Ὁ Βουλγαρικὸς στρατὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸ Μοναστήριον καὶ κατέλαβε τὴν πόλιν μετὰ Γερμανικῶν καὶ Αὐστριακῶν ἀποσπασμάτων.

19 Νοεμβρίου. Οἱ Γερμανοὶ εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέτωπον κατέλαβον τὸ Τσέρνοβιτς.

21 Νοεμβρίου. Συμμαχικὰ πολεμικὰ κατέλαβον τὴν Μῆλον.

Ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις ἀπεδέχθη τὰς ἀξιώσεις τῆς Ἀντάντ. Ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἑλληνικὸς στρατὸς διετάχθη νὰ ἀποσυρθῇ ἔνθεν κακεῖθεν ἵνα σχηματίσῃ δίοδον εὐρυτάτην. Μόνον μία μεραρχία διετάχθη νὰ παραμείνῃ ἐν τῇ πόλει ὡς φρουρά. Τὰ συμμαχικὰ πλοῖα ἤρχισαν ἀπηνῆ καταδίωξιν τῶν Γερμανικῶν ὑποβρυχίων.

22 Νοεμβρίου. Συνεπείᾳ ἀνακαλύψεως ἐν Ἀμερικῇ εὐρείας συνωμοσίας Γερμανῶν πρὸς ἀνατίναξιν τῶν εἰς τοὺς συμμάχους προμηθευόντων πυρομαχικὰ ἐργοστασίων, εἰς ἣν ἐνείχετο καὶ ὁ στρατ. ἀκόλουθος τῆς

ΑΠΟ ΤΟ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΝ.—Οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Γάλλοι καταλαβόντες τοὺς σιδηροδρόμους τῆς Μακεδονίας στέλλουν δεννάδας στρατεύματα καὶ πυρομαχικὰ πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν Σέρβων.

Γερμανικῆς πρεσβείας φὸν Πάπεν καὶ ὁ ναυτικὸς τοιοῦτος Μπόϋ-Ἔδ ἡ Ἀμερικανικὴ κυβέρνησις ἐζήτησε τὴν ἀνάκλησιν τούτων.

24 Νοεμβρίου. Ἐν Παρισίοις συνεκροτήθη μέγα πολεμικὸν συμβούλιον, εἰς ὃ ἔλαβαν μέρος ἀντιπρόσωποι ὅλων τῶν συμμαχικῶν ἐπιτελείων, καθ' ὁ ἀπεφασίσθη ἡ συνέχισις τοῦ Βαλκανικοῦ ἀγῶνος. Μεγάλαι δυνάμεις θὰ συγκεντρωθοῦν ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Παρὰ τὰ Ρουμανικὰ σύνορα συνεκεντρώθησαν 150 χιλ. Ρωσσικοῦ στρατοῦ καὶ 200 χιλ. ἐν Ὀδησσῷ, προωρισμένου διὰ τὴν Βουλγαρίαν.

Ἐν Φλάνδρᾳ καὶ Βελγίῳ οἱ Γερμανοὶ συνεκέντρωσαν ἰσχυρὰς δυνάμεις, σκοποῦντες νὰ ἐπιχειρήσωσιν ἀπεγνωσμένην ἐπίθεσιν.

25 Νοεμβρίου. Τὰ ἐπὶ τοῦ Βαλκανικοῦ μετώπου συμμαχικὰ στρατεύματα συμπτύσσονται εἰς τὴν ζώνην τοῦ Γραδέκ. Κατέχουν ἤδη τὴν γραμμὴν Γευγελῆς—Δεμὶρ Καπού—Κριβολὰκ—Βαλαντόβου.

27 Νοεμβρίου. Μεταξὺ Ἀργκὸν καὶ Μόζα οἱ Γάλλοι δι' εὐστόχου πυρὸς κατέστρεψαν ἐχθρικὰς δεξαμενὰς ἀσφυξιογόνων. Ἐπίσης πρὸς νότον τοῦ Σὰν Σουπλὲ ἀνετίναξαν ἀποθήκας Γερμανικῶν πυρομαχικῶν.

Ἐν Παρισίοις συνῆλθεν ἐκ νέου τὸ μέγα πολεμικὸν συμβούλιον εἰς ὃ παρέστησαν ὁ Γάλλος Πρωθυπουργὸς κ. Μπριάν, ὁ Ὑπουργὸς τοῦ πολέμου κ. Γκαλλιενί, ὁ Ἀρχιστράτηγος Ζόφρ, ὁ Ἄγγλος Ὑπουργὸς κ. Γκρέϋ, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν Λόρδος Κίτσενερ. Ὁ κ. Ἀσκουϊθ ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων ὅτι ἐξησφαλίσθη ἡ στενωτέρα στρατωτικὴ συνεργασία μεταξὺ τῶν Συμμάχων.

Οἱ Γάλλοι τοῦ Βαλκανικοῦ ὑποχωροῦν πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος, καταστρέφοντες γεφύρας, σήραγγας καὶ διαβάσεις.

29 Νοεμβρίου. Εἰς τὸ Βαλκανικὸν μέτωπον οἱ Σύμμαχοι συνεπτύχθησαν εἰς τὴν γραμμὴν Νέστου—Σμοκβίτσας. Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς διχασθεὶς ἐγκατέλειψε τὴν Θεσσαλονίκην. Ἡ Γερμανικὴ κυβέρνησις ἐδήλωσεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὅτι, τὰ Γερμανικὰ στρατεύματα θὰ καταδιώξουν μετὰ τῶν Βουλγαρικῶν τοὺς Συμμάχους, ὑποχωροῦντας ἐντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐδάφους.

Ἐν Βερολίνῳ ἔλαβον χώραν αἱματηραὶ ταραχαὶ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. Ἡ δημοσία δύναμις πειραθεῖσα νὰ διαλύσῃ τοὺς κατὰ τῆς Βουλ

ΠΩΣ ΤΑ ΕΞΗΓΟΥΝ ΟΙ ΓΑΛΛΟΙ

Οἱ Γάλλοι τὸν ὀνειροκρίτην τὸν λέγουν «Κάτοπτρον τῶν Ὀνείρων». Ἀπὸ ἕνα λοιπὸν Γαλλικὸν ὀνειροκρίτην παραλαμβάνομεν τὴν ἐξήγησιν μερικῶν ὀνείρων.

Οὕτω, ἂν ἰδῆτε ὅτι ἐγκαταλείπετε τὸ σπῆτι σας, σημαίνει κέρδος καὶ ἐπιτυχίαν. Ὅτι ἐγκαταλείπεις τὴν χώραν σου, σημαίνει ἀπώλειαν ἐκ κακοπιστίας. Ἂν ἰδῇς ὅτι οἱ φίλοι σου σὲ ἐγκαταλείπουν, περίμενε δυστύχημα. Ἂν ἐγκαταλείπῃς τὴν γυναῖκα σου ἢ τὸν ἄνδρα σου, σημαίνει χαράν.

Ἂν ἰδῆτε Ἀββᾶν ἢ παπᾶν εἰς τὸν ὕπνον σας, σημαίνει ἀσθένειαν. Μὲ τὸν λευκὸν χιτῶνα του ἂν τὸν ἰδῆτε, σημαίνει ὅτι θὰ μεταβῆτε πρὸς ἐξομολόγησιν.

Ἡ μέλισσες διὰ μὲν τοὺς χωρικοὺς σημαίνουν εὐτυχίαν, διὰ δὲ τοὺς κατοίκους πόλεων ἀνησυχίαν καὶ ταραχήν. Ἂν εἶναι ἐπάνω σας σημαίνουν ἀγωνίαν. Ἂν σᾶς τσιμπήσουν, μεγάλην ζημίαν. Ἂν σκοτώνετε, ἀπώλειαν.

Ἡ σκέπη, ζητουμένη διὰ βροχήν, σημαίνει ἐσωτερικὴν λύπην. Εὑρισκομένη, προστασίαν.

Ἂν ἰδῆτε ὅτι τρώγετε βερύκοκα ἢ ἄλλα φροῦτα σημαίνει ὑγείαν καὶ εὐχαρίστησιν. Ἂν μαζεύετε φροῦτα, σημαίνει πλούσιον γάμον. Ἂν ὅτι πίνετε ἀφέντι, θὰ αἰσθανθῆτε μικρὰν λύπην καὶ κατόπιν μεγάλην χαράν. Θὰ θριαμβεύσετε ἀπέναντι ἐχθρῶν σας.

Ἂν ἰδῆτε ὅτι σᾶς καταγγέλλει γυναῖκα, θὰ ἔχετε ἄσχημα νέα. Ἂν σᾶς καταγγέλλῃ ἄνδρας, σημαίνει ἐπιτυχίαν σας.

Ἂν ὀνειρευθῆτε ὅτι ἀγοράζετε κᾶτι, σημαίνει κέρδος. Ἂν ἰδῆτε ὅτι ὑποκλέπτετε τὴν τιμὴν συζύγου, θὰ φιλονεικήσετε μὲ κάποιον. Ὅποιος ἰδῇ ὅτι τὴν ἔπαθε, θὰ ὠφεληθῇ πολλά.

Ἂν κολλᾶτε προγράμματα, θὰ ντροπιασθῆτε. Ἂν διαβάζετε, κάποια ἐργασία θὰ κάμετε χωρὶς ὠφέλειαν. Ἂν σχίζετε, θὰ λυπηθῆτε πολύ.

Ἂν ἰδῆτε πρόβατα νὰ βόσκουν ἢ νὰ κοιμῶνται, θὰ στενοχωρηθῆτε. Ἂν σφάζετε πρόβατα, θὰ αἰσθανθῆτε μεγάλην ὀδύνην. Ἂν σᾶς χαϊδεύῃ πρόβατον, κᾶτι νὰ ἐλπίζετε.

Ἂν ἰδῆτε ὅτι ἀγωνιᾶτε, κάποιαν κληρονομίαν θὰ χάσετε. Ἂν ἰδῆτε ἀετὸν νὰ πετᾷ, θὰ ἐπιτύχετε εἰς τὰ σχέδιά σας. Ἂν τὸν ἰδῆτε ἐπάνω εἰς στέγην, εἶναι ὁ Ἄγγελος τοῦ θανάτου. Ἂν σᾶς σηκώσῃ ψηλά, σημαίνει κίνδυνον μετ' ἐπικειμένου θανάτου.

Ἂν ὀνειρευθῆτε βελόνην, σημαίνει σκάνδαλα. Ἂν ἡ βελόνη δὲν ἔχῃ τρύπα, θὰ ἀποκτήσετε ἀγοράκι.

Ἂν ἰδῆτε κορυδαλὸν πετῶντα, θὰ ἀνυψωθῆτε γρήγορα· ἂν τὸν ἀκούσετε νὰ κελαδῇ, σημαίνει εὐτυχίαν.

Τὰ σπίρτα εἶναι πλοῦτος, θησαυρός. Ἡ ἁμαξὸν σημαίνει συνάντησιν μὲ γυναῖκα δοξομανῆ καὶ ὕπουλον.

Ὅτι πληρώνεις πρόστιμον, σημαίνει κέρδος. Ἂν γελᾶτε μὲ φίλους σας, σημαίνει φιλονεικίαν, ρῆξιν. Ἂν τρῶγετε χαμψιά, θὰ ἔχετε καλὴν τύχην, τῆς ὁποίας ἡ ἀνάμνησις θὰ εἶναι εὐάρεστος. Ὁ ἄγγελος σημαίνει καλὰ νέα. Τὸ χέλι ἀπειλεῖ προδοσίαν. Ἡ ἀράχνη εἶναι χρῆμα. Ἂν τὴν σκοτώνῃς, εἶναι εὐχαρίστησις· ἂν τὴν τρώγῃς, σημαίνει διασκέδασιν. Ἂν πέφτετε ἀπὸ δένδρον, σημαίνει δυσαρέσκειαν. Ἂν ἀναιβαίνετε, ἰσχὺν καὶ ἀξιώματα. Ἂν τὸ ὑλοτομεῖτε, ἀσθένειαν καὶ ἀπώλειαν. Ἂν τὸ κτυπᾷ κεραυνός, ἀπελπισίαν καὶ ὀδύνην. Ἂν μαζεύετε καρπούς, κληρονομίαν.

Ἂν βάλετε μὲ βέλος, σημαίνει τιμάς. Τὸ οὐράνιον τόξον πρὸς Ἀνατολὰς σημαίνει ὑγείαν καὶ πλούτη, πρὸς Δυσμὰς προαγγέλλει κακὰ διὰ τοὺς πτωχούς, εὐτυχίες διὰ τοὺς πλουσίους. Ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σας, ἀλλαγὴν τύχης. Ἀρχιεπίσκοπος καθ' ὕπνον προαγγέλλει θάνατον. Ἂν μαζεύετε χρήματα, σημαίνει στενοχωρίαν καὶ ζημίας. Ἂν τὰ μαζεύῃ ἄλλος, εἶναι ὠφελος γιὰ σᾶς. Ἂν χάνετε χρήματα, εἶναι καλὲς δουλειές.

Ἂν ἰδῆτε ἀρλεκῖνον, κάποιος φίλος σας σᾶς ἐπιβουλεύεται. Στρατὸς μαχόμενος εἶναι καλὸς οἰωνός, νίκη. Ἂν σᾶς ἐπιτίθενται ἄνθρωποι ὠπλισμένοι, σημαίνει πάθος καὶ λύπην.

Ἂν εἰσθε μέσα εἰς ναύσταθμον, σημαίνει προσεχῆ πόλεμον. Πυροτέχνημα εἶναι περαστικὴ χαρά. Τὰ σπαράγγια σημαίνουν ἐπιτυχίαν τῶν ἐπιχειρήσεών σας. Ἂν ἰδῆτε πανδοχεῖον, θὰ χάσετε κάποιαν δίκην. Ἀκρόασις παρ' ὑπουργῷ σημαίνει πένθος, παρὰ Βασιλεῖ φυλάκισιν.

Ἂν ἰδῆτε Ἁγίαν Τράπεζαν, εἶναι κακὸς οἰωνός. Ἂν τὴν ἰδῆτε ἀνεστραμμένην, εἶναι θρίαμβος. Ὅποιος ἰδῇ ὅτι τυφλώνεται, θὰ κινδυνεύσῃ ἀπὸ θάνατον ἢ ἀπὸ προδοσίαν. Ἂν σᾶς δώσουν δακτυλίδι, σημαίνει εὐτυχίαν, ἰσχύν, ἀσφάλειαν, πλούτη ἀπὸ γάμον. Ἂν δώσετε, εἶναι ἀπώλεια.

* * *

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ ΟΥΓΚΩ

Μιὰν ἡμέραν ὁ Οὐγκώ, ἐπιστρέφων εἰς Γαλλίαν μετὰ τὴν 4 Σεπτεμβρίου, ἠσθάνθη ζωηρὰν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ ἐν λεπτομερείᾳ τὰ αἱμοσταγῆ τραύματα τοῦ 1870. Τὸ νὰ χαράξῃ εἰς τὴν καρδιά του αὐτὸ τὸ πικρὸν μίσος ποῦ κάποτε τὸν ἐνέπνευσε καὶ τὸν ὕψωσε μέχρις ἡρωϊσμοῦ, εἶχε καταντήσει δι' αὐτὸν μία ἐνόχλησις ποῦ δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἀντισταθῇ. Καὶ ἦτο τότε 68 ἐτῶν.

Ἐξεκίνησε λοιπὸν ἕνα πρωΐ, ἀναζητῶν εἰς κάθε βῆμα τὰ ἴχνη τῶν πληγῶν τῆς Γαλλίας. Μὲ τὸ βῆμα του τὸ σιγανὸ καὶ ρυθμικὸ κατέφαγε ἀποστάσεις τεραστίας, ποῦ δὲν τοῦ ἐπέτρεπε ἡ ἡλικία του νὰ διανύσῃ, ἀλλὰ τὸ σφρίγος τοῦ πνεύματός του, ὁ πόθος μιᾶς πάλης ποῦ ὑπέστη εἰς τὰ ὡραιότερα χρόνια του, σᾶν νὰ τοῦ ἔχυνε μέσα του μιὰ νέα δροσιά.

Νὰ ὁ Κεραμεικός!

Ὁ γέρος ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Ἐπῆρε τὴν λεωφόρον ποῦ ἀντικρύζει τὸ Ἐτουάλ. Ἡ ἀψὶς τοῦ Θριάμβου! Ἐπέρασε κάτω ἀπὸ τὸ ζωντανὸ αὐτὸ στοιχεῖο τῶν ἐφημέρων νικῶν. Ἐπήγαινε πρὸς τὰ τείχη.

Εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου αἱ δυνάμεις τὸν ἐγκατέλειψαν.... Ἐκάθησε. Θὰ ἦτον δέκα ἡ ὥρα. Ἦτον ἀχρός, τὰ χαρακτηριστικά του εἶχαν ἀλλοιωθῆ καὶ ἡ μορφή του εἶχε ἀντίθεσιν τρομερὰν πρὸς τὰ κάτασπρα γένεια του. Κάποιος γνώριμός του, φοβηθείς, τὸν ἐπλησίασε.

— Μαίτρ.... Οὐγκώ! Τί ἔχετε; τὸν ἐρωτᾷ.

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ ἔκλαιε. Μέσα εἰς τὰ ἀνοικτὰ μεγάλα μάτια του ἐγυάλιζαν δάκρυα, ποῦ μόλις τὰ ἐσυγκρατοῦσε.... Ἕνας σπασμὸς εἰς τὸν λάρυγγα τὸν ἔπνιγεν. Ὁ Οὐγκὼ ἔκλαιε διὰ τὴν Καταστροφὴν καὶ ἐχαμογελοῦσε πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν.

* * *

Ο ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ ΙΟΥΔΑΙΟΣ

* ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ *

Στὴν βροχή, στὴν καταιγίδα, στὴ λύσσα τοῦ οὐρανοῦ, χωρὶς νὰ σταματᾷ, χωρὶς ξεκούρασι, χωρὶς διακοπὴ ὁ Ἰουδαῖος περνᾷ πάντα μέσα ἀπ' τοὺς λόγγους, τὰ δάση, τοὺς πύργους, τὴς πολιτείες, τὴς χώρες, καὶ ἀπ' τὴς ἐρημιές, ὄχι πεζῇ πειά, ὅπως ἄλλοτε, ἀλλὰ μ' ἕνα γκαλοπάρισμα, μὲ μαῦρα ἄλογα ζευγμένα εἰς τὸ ταξειδιωτικό του ἁμάξι. Δὲν φορεῖ πειὰ τὴν κόκκινη μπλοῦζα καὶ τὴ δερμάτινη ποδιά καὶ δὲν ἀνεμίζονται γύρω ἀπὸ τὸ μέτωπόν του εἰς τὸ φύσημα τῆς καταιγίδος τὰ μακρυὰ μαλλιά του, ὅπως ὅταν τὸν συνήντησαν εἰς τὴν Μπραβάντη οἱ ἀστοὶ τῶν Βρυξελλῶν. Σήμερον ὁ βαρῶνος Ἰσαὰκ Ντὲ Λακεντὲμ ἔχει γίνει ἐντελῶς φαλακρός, σὰν λεῖος βράχος καὶ τὰ σταχτειὰ γένειά του, μακρυὰ ὀλίγον στὸ σαγόνι, ἀλλὰ κοντὰ εἰς τὰ μάγουλα, εἶναι κομμένα τῆς μόδας.

Μολονότι δὲν σταματᾷ εἰς χορούς, ἀφοῦ δὲν σταματᾷ πουθενά, ὁ βαρῶνος Ἰσαὰκ μὲ τὸ γαρνιρισμένο ἀπὸ γοῦνα παρντεσσοῦ του, εἶναι ἐν ἐπισήμῳ περιβολῇ, μὲ γάντια, μὲ ἄσπρη κραβάτα, καὶ τὸ πουκάμισό του, καλὰ σιδερωμένο, καὶ τὸ φράκο του χάνονται μέσα εἰς τὴς κορδέλλες, τὰ παράσημα, τοὺς μεγαλοσταύρους, τὰ περιδέραια, τοὺς σταυρούς, τοὺς ἀστέρας καὶ τὴς πλάκες ὅλων τῶν ταγμάτων τοῦ κόσμου. Ὁ κόσμος κατάπληκτος τὸν βλέπει νὰ περνᾷ, σᾶν θεόν, καὶ μερικοὶ ἠλίθιοι πέφτουν κάτω ἀπὸ τὴς ὁδες τοῦ ἁμαξοῦ του. Ἡ γυναῖκες τοῦ στέλλουν τὰ γλυκύτερα μειδιάματα καὶ μὲ τὸ ἄκρον τῶν τριανταφυλλένιων δακτύλων των φιλιὰ καὶ εἰς ὅλες, χωρὶς προτίμησι, ὁ βαρῶνος πετᾷ ἕνα τσέκ. Ἕνα τσέκ, ἕνα τσέκ, ἕνα τσέκ, ἀπαράλλακτο μὲ τὸ προηγούμενον καὶ πάντα ἀπὸ 50 ἑκατομμύρια, γιατί αὐτὸς ποῦ ἄλλοτε δὲν εἶχε παρὰ 5 πεντάρες, ἔχει τώρα 50 ἑκατομμύρια, ἀλλὰ τὰ ἔχει πάντα.

Ὅταν περνᾷ ἀπὸ τὰ παλάτια τους, γρήγορα οἱ Βασιλεῖς, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ πεζεύσῃ, ξαπλώνουν τὴς πορφύρες τους. Ἡ Βασίλισσα Σαββὰ τοῦ κράζει καὶ λάμποντας μέσα εἰς τὴν πετραδοστόλιστη τουαλέττα της, τοῦ λέγει ἀπὸ τὸ παράθυρό της.

— Θέλεις νἀναίβῃς ὡραῖο παλληκάρι; Θὰ σὲ περιποιηθῶ πολύ.

Χαμένος κόπος. Πάντα τὰ ἄλογά του γκαλοπάρουν τρελλὰ καὶ ἀπὸ τὸ λιθόστρωτον ποῦ τρέχουν τὰ πόδια τους πετοῦν δέσμες σπίθες.

Μὰ ὁ Περιπλανώμενος πεθαίνει ἀπὸ δίψα καὶ ζητεῖ συχνὰ νὰ πιῇ. Ἂν κανένα χαμίνι ἢ κανένα κορίτσι ἀπὸ ὑποστατικὸ καταφέρουν ἁπλώνοντάς του καθὼς περνᾷ νὰ τοῦ δώσουν ἕνα ποτῆρι νερὸ ἢ ἕνα ποτῆρι πικέττ τὸ πέρνει στὸ διάβα του καὶ δροσίζεται καὶ εἰς τὴν Βασίλισσαν Σαββά, ὅπως καὶ εἰς δοῦκας ἢ πρίγκηπας, περνῶντας πετᾷ τὸ τσὲκ τῶν πενῆντα ἑκατομμυρίων, μὴ ἔχοντας μαζῆ του ἄλλο νόμισμα.

Καὶ ἀπὸ λεπτοῦ εἰς λεπτὸν εἰς τὸ ζαλιστικό του τρέξιμο κυττάζει τὸ χρονόμετρό του μήπως ἐπέρασαν τὰ χίλια χρόνια κιόλα. Καὶ καμμιὰ φορὰ ἀνάβει καὶ κωπνίζει ἀνυπόμονα ἕνα ξανθὸ πούρο ψιλὸ μέχρι τῆς Δευτέρας Παρουσίας.

THEODORE DE BANVILLE

* * *

ΑΠΟ ΤΟ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΝ.— Παρὰ τὰς ἑβδομαδικὰς ἀνωμαλίας οἱ Ἀγγλογάλλοι πολεμοῦν λυσσαλέως, ἀντιτάσσοντες ἀγρίαν ἀντίστασιν.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ. *Εὑρισκόμεθα εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ ἀναγγείλωμεν, ὅτι ἐν Θεσσαλονίκῃ ἡ «Εἰκονογραφημένη» ἠτύχησε νὰ ἐγκαταστήσῃ ἀπὸ 1 Νοεμβρίου, Μόνιμον Ἀντιπροσωπείαν, τὴν ὁποίαν ἀνέλαβε τὸ Γραφεῖον τοῦ κ. Χ. Γ. Πέντζου. Εἰς τοὺς Θεσσαλονικεῖς εἶναι ἀρκετὰ γνωστὸς ὁ κ. Πέντζος διὰ τὴν δραστικότητά του, τὸ δὲ γραφεῖον του διεκρίθη πάντοτε περὶ τὰς συναλλαγάς του. Οὕτω τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο καθεστὼς τῆς ἀνωμάλου διανομῆς τῶν φύλλων, διὰ τὸ ὁποῖον βαρύνεται ὁ τέως ἀντιπρόσωπος κ. Α. Μάνος, ἐκλείπει ἀνεπιστρεπτεί. Νὰ εἶναι βέβαιοι οἱ κύριοι συνδρομηταί μας, καὶ αἱ οἰκογένειαι, αἵτινες θὰ δεχθοῦν τὸ Περιοδικόν μας, ὅτι παραδειγματικὴ τάξις θὰ διακρίθῃ τὸ ἐν Θεσσαλονίκῃ Γραφεῖον τῆς Ἀντιπροσωπείας μας, εἰς τὸ ὁποῖον—Γ. Χ. Πέντζον Στοὰ Μπενρουμπὴ 30 — πρέπει νὰ ἀπευθύνονται τοῦ λοιποῦ διὰ πᾶν παράπονον καὶ διὰ πᾶσαν ὑπόθεσιν τῆς «Εἰκονογραφημένης».*

ΤΙ ΕΔΑΝΕΙΖΟΜΕΘΑ

Εἰς τὴν συνδιάλεξίν μας παρεμβάλλομεν πολλάκις λατινικὰς φράσεις. Ἄλλοτε οἱ *γραμματισμένοι* ἔκαμναν κατάχρησιν μάλιστα, μιμούμενοι τοὺς Εὐρωπαίους. Ἰδοὺ λοιπὸν μερικαὶ φράσεις: Ab absurdo = Ἡ εἰς ἄτοπον ἀπαγωγή. Ab hoc et ab hac = Ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. Ab imo pecture = Ἐκ βάθους καρδίας. Ab initio = Ἀπ' ἀρχῆς. Ab irato = Ἐν ἐξάψει. Ab Jove principium = Ἀπὸ Διὸς ἄρχεσθαι. Ab ovo = Ἀπὸ ὠοῦ, ἀπ' ἀρχῆς. Ab uno disce omnes = Ἀπὸ τοῦ ἑνὸς τοὺς πάντας. Abusus non tollit usum = Ἡ κατάχρησις δὲν καταργεῖ τὴν χρῆσιν. Abyssus abyssum invocat = Ἡ ἄβυσσος ἐπικαλεῖται τὴν ἄβυσσον. Ἐνὸς ἀτόπου μυρία ἕπονται. Acta est fabula = Τὸ δρᾶμα παρεστάθη. Διέδραμα τὸ στάδιόν μου. Ad aperturam libri = Ἀνοίγων τὸ βιβλίον. Ἐκ πρώτης ὄψεως. Ad Gloriam = Διὰ τὴν Δόξαν. Ad Graecas calendas = Εἰς τὰς Ἑλληνικὰς καλένδας. Τὸν μῆνα ποῦ δὲν ἔχει Σάββατο. Ad hoc = Ἐπίτηδες. Ad honorem = Πρὸς τιμήν. Adhuc snb judice lis est = Εἰς χεῖρας τοῦ δικαστοῦ εἰσέτι. Ἐκκρεμής. Ad libitun = Κατὰ βούλησιν. Ad litteram = Κατὰ γράμμα. Ad majorem Dei gloriam = Εἰς μείζονα τοῦ θεοῦ δόξαν. Ad ostentationem = Πρὸς ἐπίδειξιν. Ad perpetuam rei memoriam = Εἰς αἰωνίαν μνήμην. Ad referendum = Μετ' ἐπιφυλάξεως. Ad rem = Καταλλήλως. Ad unguem = Τελειότατα. Ad unum = Μέχρις ἑνός. Ad usum = Κατὰ συνήθειαν. Ad usum delphini = Καθαρὸν (βιβλίον πρὸς χρῆσιν τοῦ βασιλόπαιδος). Ad valorem = Κατ' ἀξίαν. Ad vitam eternam = Εἰς αἰώνιον ζωήν. Aeque animo = Ἐν γαλήνῃ ψυχῆς. Aequa pulsat pede = Πλήττει ἴσῳ ποδὶ πάντας (ὁ θάνατος).

* * *

* Ο ΓΑΛΛΟΣ *

Λέγουν συνήθως: Τὸ Γαλλικὸν πνεῦμα, τὸ Γαλλικὸν δαιμόνιον, ἡ Γαλλικὴ γενναιοδωρία, ἡ Γαλλικὴ ὁρμὴ καὶ ἀκόμη ἡ Γαλλικὴ ἐλαφρότης. Καθορίζουν μάλιστα αὐτὰς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ Γαλλικοῦ χαρακτῆρος. Ἀλλὰ θὰ ἐδυσκολεύοντο νὰ εἴπουν τί ἐστὶ Γάλλος. Ποία εἶναι ἡ καταγωγὴ τῆς φυλῆς του; Τί ρόλον παίζει μέσα εἰς τὸν Γαλλικὸν λαὸν ἡ διασταύρωσις καὶ ποῖον ἡ ἐπίδρασις τῶν κατακτήσεων καὶ τῶν ἐποικισμῶν; Εἶμεθα Ἴβηρες, Λίγυες, Γαλάται; Οἱ δὲ Γαλάται εἶναι Κέλται; Ἡ Ρωμαϊκὴ κατοχὴ ἢ ἡ Γερμανικὴ ἐπιδρομὴ μᾶς ἔδωκε τὸ περισσότερον νέον αἷμα τάχα; Εἶμεθα φυλὴ τοῦ Βορρᾶ ἢ τῆς Μεσημβρίας; Φυλὴ αὐτόχθων ἢ ἐπίγονοι τῶν κατακτητῶν;

Ἂν κρίνῃ τις μόνον ἀπὸ τὴν ἀναλογίαν τοῦ χαρακτῆρος, θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ ἀναγνωρίσῃ εἰς τὸν Γάλλον τὸν Γαλάτην τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, τὸν Γαλάτην τοῦ Καίσαρος «εἰς ἄκρον κοινωνικὸν καὶ ἁπλῆστον εἰς καινοφάνειαν», «ἀγαπῶντα τὸν μάταιον θόρυβον», «ὑψίστης ἀσταθείας εἰς τὰς ἰδέας», «ἐξ ἴσου ταχὺν διὰ νὰ ἐλπίζῃ, ὅσον καὶ εὔκολον διὰ νὰ ἀποθαρρύνεται», τὸν Γαλάτην τοῦ Τίτου Λιβίου, «παράτολμον στρατιώτην», «κακῶς καλυπτόμενον εἰς τὰς προφυλακάς», «ἀψηφοῦντα τὰς σκηνὰς τοῦ πολέμου» καὶ «ἀντὶ θάρρους ἔχοντα τόλμην», τὸν Γαλάτην τοῦ Στράβωνος «μὴ διστάζοντα ποτὲ νὰ προσβάλῃ τὸν ἐχθρόν, οἱοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι ὁ ἀριθμός του καὶ ἡ θέσις του» καὶ «ἕτοιμον πάντοτε νὰ ὑπεραμυνθῇ τῶν καταδυναστευομένων». Θὰ εἴπουν μίαν ἡμέραν: «Ἡ Γαλλία εἶναι ὁ στρατιώτης τοῦ Θεοῦ». Καὶ ἀκόμη: «Gesta Dei per Francos» ἤτοι: Μιὰ πράξεις τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν Γάλλων».

Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἀγνοοῦμεν ὅτι οἱ Κελτο-Γαλάται δὲν εἶναι τὰ μόνα ἐθνικὰ στοιχεῖα τοῦ Γαλλικοῦ λαοῦ. Ἡ Παλαιοντολογία ἀποκαλύπτει ἐν Γαλλίᾳ σκελετοὺς ἀνθρώπων τῆς Τετάρτης Περιόδου καὶ ἀνθρώπων συγχρόνων, τῆς λιθίνης ἐποχῆς, τῆς χαλκίνης καὶ τῆς σιδηρᾶς ἐποχῆς. Ἡ ἀνθρωπολογία ἀναγνωρίζει παρὰ τοῖς Γάλλοις τῆς σήμερον ***Δολιχοκεφάλους*** τῆς Ἀρίας φυλῆς, τοὺς ***Εὐρυκεφάλους*** τῆς Λιγουρικῆς φυλῆς, τοὺς ***Προγνάθους*** τοῦ Οὐρανοαλταϊκοῦ τύπου καὶ τοὺς ***Ὀρθογνάθους*** τοῦ Καυκασίου τύπου. Ἡ ἱστορία ἐπὶ τέλους ἐπιτυχῶς μᾶς ἐπιδεικνύει ἐπὶ τοῦ Γαλλικοῦ ἐδάφους τὸν Κελτο-Γαλατικὸν πολιτισμόν, τὸν πολιτισμὸν τῶν Φοινίκων καὶ τῶν Ἑλλήνων, τὴν Ρωμαϊκὴν κατάκτησιν, τὴν ἐπιδρομὴν τῶν Φράγκων, τὰς εἰσβολὰς τῶν Γερμανῶν καὶ τῶν Νορμανδῶν, τὴν μακρὰν κατοχὴν τῶν Ἄγγλων καὶ τῶν Ἱσπανῶν.

Γνωρίζομεν λοιπὸν ὅτι ὡς προγόνους ἔχομεν πληθύραν λαῶν, ἀλλὰ δὲν γνωρίζομεν διόλου πῶς ἐσχηματίσθη ἡ Γαλλικὴ ἐθνότης. Διὰ τῆς ἐπικρατήσεως ἄραγε ἑνὸς ἐκ τῶν λαῶν τούτων; Μία φυλὴ αὐξάνει εἰς κάθε γενεάν, καὶ ἄλλη σβύνει ἐλείψει παιδιῶν, ὅπως οἱ ἀρχαῖοι Σπαρτιᾶται. Ἕνας λαὸς εἶναι ἀνυπότακτος εἰς τὴν ξενικὴν ἐπιρροήν, ἄλλος τὴν ἀνέχεται, ἄλλος συγχωνεύεται διατηρῶν τὸν χαρακτῆρα του. Μήπως τοὐναντίον, συμβαίνει κάποια ἐπιλογὴ ἀνάλογος πρὸς τὴν τῶν φυτῶν καὶ ζώων, ἤτις ἐξαλείφει τὰ ἄχρηστα εἴδη καὶ τὰς κατωτέρας ποικιλίας; Δὲν ἔχουν τάχα καὶ οἱ λαοὶ τὴν ἀσυνείδητον ἐπιλογήν των;

Κατὰ τὸν ΙΘ' αἰῶνα τὸ Γαλλικὸν σύνταγμα ἦτο ἡ εἰκὼν τῆς Γαλλικῆς ἐθνότητος. Σχηματισμένον ἀπὸ Πικαρδοὺς καὶ Φραγκ-Κοντουά, τόσον διαφέροντας ἀλλήλων, ἀπὸ Μπρέτονας καὶ Γκασκόνους, αὐτὰς τὰς ζωντανὰς ἀντιθέσεις, Νορμανδοὺς καὶ Προβιγκιανούς, ἀνομοίους ὅσον οἱ Σουηδοὶ καὶ οἱ Ἰταλοί, ἦτον ἐν τούτοις ἐξόχως ὁμογενὲς ὅσον καὶ ἂν συνεκροτεῖτο ἀπὸ διάφορα στοιχεῖα. Ἂς εἶχε Πικαρδοὺς καὶ Μπρέτονας καὶ Νορμανδούς, ἦτο ἐν τούτοις σύνταγμα ἀπολύτως καὶ ἐνιαίως Γαλλικόν. Τὸ ἴδιον εἶναι καὶ ἡ Γαλλία. Τέκνα τῶν Γαλατῶν, τῶν Λατίνων, τῶν Φράγκων, δὲν εἴμεθα οὔτε Γαλάται, οὔτε Λατῖνοι, οὔτε Φράγκοι. Εἴμεθα Γάλλοι. Καὶ μολονότι ὁ Γαλλικὸς λαὸς εἶναι ἀπὸ τοὺς πλέον μεμιγμένους, δὲν σημαίνει ὅτι μειονεκτεῖ. Ὁ Μόλυβδος εἶναι καθαρὸν μέταλλον, ἐνῷ ὁ Ὀρείχαλκος εἶναι χρᾶμα.

HENRY HOUSSAYE
τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΙ. — Ὅπως καὶ ἄλλοτε ἐγράψαμεν, εἰς τὸν Ἑρμανικὸν στρατὸν ὑπηρετεῖ μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ λοχαγοῦ ὁ ἔφεδρος ἰατρὸς κ. Κ. Ι. Καρδαμάτης, υἱὸς τοῦ φίλου ἰατροῦ κ. Ἰωάννου Καρδαμάτη, ὁ ὁποῖος καὶ ἐτραυματίσθη ὑπὸ θραύσματος ὀβίδος εἰς τὸ Ἀοράς. Εὐτυχῶς ὁ συμπαθὴς ἐπιστήμων, νοσηλευθεὶς εἰς τὸ ἐν Guben νοσοκομεῖον εὑρίσκεται εἰς ἀνάρρωσιν.

ΑΠΟ ΤΟ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΝ. — Ἐνῷ τὸ συμμαχικὸν πυροβολικὸν σπεύδει νὰ καταλάβῃ τὰς θέσεις του πρὸ τῆς Θεσσαλονίκης, ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ἀποσύρεται ὅπως ἀφεθῇ πλήρης ἐλευθερία κινήσεων πρὸς ἄμυναν τελεσφόρον.

* * *

Η ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΕΙΣ ΑΛΒΑΝΙΑΝ

Τῆς Ἀλβανίας οἱ Ἰταλοὶ
κατέλαβον τεμάχιον
ὡς βάσιν δὲ πολεμικὴν
θὰ κάμουν τὸ Δυρράχιον.

Μ' ἂν καταιβοῦν οἱ Γερμανοὶ
ἢ βράδιον ἢ τάχιον
θὰ τοὺς τσακίσουν τὰ πλευρὰ
οὐ μὴν καὶ τὸ ***Δειρ-ράχιον.***

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

* * *

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ ΔΟΥΜΑ, ΥΙΟΥ

Ὁ Γάλλος ἀκαδημαϊκὸς Μεζιὲρ διηγεῖτο ἕνα ἀνέκδοτον ποῦ τοῦ συνέβη πρὸ ἐτῶν. Ὁ υἱὸς Ἀλέξανδρος Δουμᾶς εὑρίσκετο εἰς τὰ λουτρὰ τοῦ Ρουαγιά. Μίαν ἡμέραν εὑρίσκετο μέσα εἰς τὸ μεγάλο πάρκο, ποῦ ἁπλώνεται σὰν μανδήλι ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ κατάστημα τῶν λουτρῶν. Ὅμιλος λουομένων ἐπεριπατοῦσαν· ἄλλοι ἐκάθηντο εἰς καρέκλες. Καθὼς ἔστεκε ὄρθιος ὁ Δουμᾶς ἠθέλησε νὰ καθίσῃ, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔφθανε ὁ Μεζιὲρ καὶ ὁ Δουμᾶς στρέψας πρὸς αὐτὸν τὴν προσοχήν του ἐξετίμησε κακὰ τὴν διάταξιν τῶν καθισμάτων.

Ἐξηπλώθη λοιπὸν φαρδὺς — πλατὺς κάτω.

Χωρὶς νὰ θέλῃ κανεὶς γελᾷ εἰς αὐτὰς τὰς περιπτώσεις. Παρὰ τὴν ψυχραιμίαν του, τὴν στιγμὴν ποῦ ἐσηκώθη καὶ ἐξεσκόνιζε τὰ ροῦχα του, ὁ Ἀλέξανδρος τὰ εἶχε ξυνίσει. Οἱ γύρω του δὲν εἴξευραν τί νὰ τοῦ εἰποῦν. Μιὰ ἡλικιωμένη ὅμως γυναῖκα ἀπεσόβησε σοβαρώτερα. Ἡ κ. Ρόμπεργκ, κόρη τοῦ Ντεζιρὲ Νιζάρ, εἶχε ἰδεῖ τὴν σκηνήν. Ἐφώναξε λοιπὸν ἀμέσως δυνατὰ-δυνατὰ πρὸς τὸν κύκλον:

— Ἡ πρώτη πτῶσις τοῦ κ. Δουμᾶ.

Καὶ ἡ ἁπλῆ αὐτὴ φράσις, ἡ τόσον προσφυῶς εὐφεθεῖσα, τόσον ἐπίκαιρος, ἤρκεσε διὰ νὰ ἐπανεύρῃ τὸ ὕφος του.

Ὁ δραματικὸς συγγραφεὺς ἱκανοποιήθη.

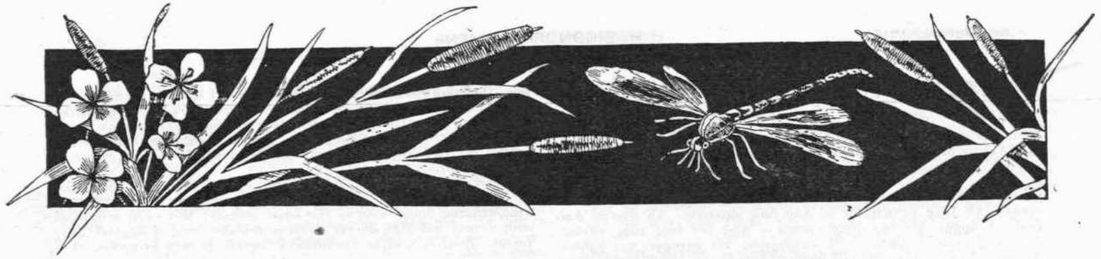

✻ Ο ΜΑΥΡΟΣ ΠΥΡΓΟΣ ✻

✻ ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ✻

Ειναι ένας μῆνας τώρα ποῦ οἱ Πρῶσσοι, νικηταί, εἶναι στρατοπεδευμένοι εἰς τῆς Ἀντελοῦς καὶ τὸ ἔδαφος τῆς Νορμανδικῆς χώρας ἀντηχεῖ ἀπὸ τὴν μπόττα τοῦ κατακτητοῦ. Μιὰ ἀόριστος ἀποθάρρυνσις ἔχει διαδεχθῆ τὸν πυρετὸν τῶν πρώτων ἡμερῶν καὶ ὁ τόπος στέκει κατηφής, ἐλεεινὸς ἀπὸ πόνο καὶ ντροπή.

Οἱ Γερμανοὶ ἐν τούτοις στρατιῶται πηγαινοέρχονται εἰς τοὺς δρόμους τῆς πόλεως, ἀλλὰ δὲν ἔχουν τὴν χαρὰν τοῦ θριάμβου. Ἕνα εἶδος τρόμου βασιλεύει πέρα-πέρα.

Ἀληθινά, κάθε βράδυ σχεδόν, εὑρίσκουν σκοποὺς μεμονωμένους, δολοφονημένους, μὲ μιὰ σφαῖρα στὸν κρόταφο καὶ περιπολίαι ποῦ πηγαίνουν πρὸς ἀναγνώρισιν δὲν γυρίζουν πλέον εἰς τὰς Πρωσσικὰς τάξεις.

Ὁ συνταγματάρχης φὸν Γκράμ, ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς, ἔκαμε ὅ,τι ἠμποροῦσε διὰ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς δολοφόνους, ἀλλὰ ματαίως. Οὔτε μὲ τὸν τρόμον, οὔτε μὲ τὴν βίαν, κατώρθωνε τίποτε. Ἐσκέφθη τότε νὰ δοκιμάσῃ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ χρήματος καὶ διέταξε νὰ ἀνακοινώσουν ὅτι, θὰ μετρηθοῦν πεντακόσια φράγκα εἰς πᾶν πρόσωπον ποῦ θὰ τοῦ ἔδιδε πληροφορίας περὶ τῶν δραστῶν. Δὲν παρουσιάσθη ὅμως κανείς. Ὑπεσχέθη τότε ὀκτακόσια φράγκα, ἀλλ' οἱ χωρικοὶ ἔμεναν ἀσυγκίνητοι. Ἐπὶ τέλους, τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀτιμώρητον δολοφονίαν ἑνὸς δεκανέως του, κατήντησε νὰ ὑποσχεθῇ χίλια φράγκα καὶ κατώρθωσε νὰ ἐξαγοράσῃ μὲ τὴν γεναιοδωρίαν αὐτὴν τὴν συνείδησιν κάποιου Φρανσουὰ Ρεβάν, ἑνὸς ἀγρότου, τοῦ ὁποίου ἡ Νορμανδικὴ φιλαργυρία ἦτο μεγαλυτέρα ἀπὸ τὸν πατριωτισμόν.

✻

— Ξέρεις, λές, τὸν δράστην ὅλων αὐτῶν τῶν ἐγκλημάτων; ἠρώτησε ὁ συνταγματάρχης ἐξετάζων μὲ συχαμάραν τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ντυμένον μὲ μιὰ μπλοῦζα μπλέ, μὲ μορφὴν τῆς νυφίτσας.

— Ναὶ κύριε συνταγματάρχη.

— Καὶ εἶναι.....

— Μετρῆστε μου πρῶτα τὰ χίλια φράγκα ποῦ τάξατε, κύριε συνταγματάρχη.

— Δὲν θὰ σοῦ δώσω πεντάρα, ἂν δὲν βεβαιωθῶ πῶς μοῦ λὲς ἀλήθεια. Λοιπὸν ποιὸς ἐδολοφόνησε τοὺς στρατιῶτες μου;

— Ὁ κόμης τοῦ Μαύρου Πύργου!

— Ψέμματα λές! ἐφώναξε θυμωμένος ὁ συνταγματάρχης. Ἕνας εὐγενὴς δὲν κάνει τέτοια ἐγκλήματα.

Ὁ χωρικὸς ἐσήκωσε τοὺς ὤμους.

— Εἶναι πέντ' ἕξη χιλιόμετρα ἀπὸ δῶ ὁ Μαῦρος Πύργος; ἠρώτησεν ὁ Γερμανὸς ἀξιωματικός.

— Δεκατρία μέσ' στὸ νερό· ἀπεκρίθη ὁ χωρικός.

— Ξέρεις τὸν τόπο;

— Ἐδούλευφα ἐκεῖ κάποτε.

Ὁ συνταγματάρχης φὸν Γκρὰμ ἐκτύπησεν ἕνα κουδοῦνι.

— Δῶστε του νὰ φᾶῃ καὶ ὑπὸ ἐπιτήρησιν· εἶπε εἰς τὸν λοχίαν.

— Γιατί ὑπὸ ἐπιτήρησιν;

— Θὰ σὲ χρειασθοῦμε γιὰ ὁδηγό.

— Γιὰ ὁδηγό! Καὶ ὁ κόμης; Ἀ κύριε ἀξιωματικέ... ἂν πέσω στὰ χέρια του.....

Ὁ διοικητὴς μὲ μιὰ χειρονομία ἔκαμε νεῦμα νὰ τὸν ἀπαλλάξουν ἀπὸ αὐτόν.

— Στεῖλτέ μου τὸν λοχαγὸν Μπωμγκάρτεν· εἶπε.

Ὁ ἀξιωματικὸς ποῦ ἦλθε ἦτο ἄνθρωπος μέσης ἡλικίας μὲ χονδροκόκκαλα σαγόνια, μὲ μάτια μπλέ, μ' ἕνα μουστάκι ξανθὸ σὰν τσιγκέλι καὶ ἕνα πρόσωπο κόκκινο σὰν τοῦβλο. Στρατιώτης μὲ ἀμβλεῖαν ἀντίληψιν, ἀλλὰ γενναῖος καὶ θετικός.

— Θὰ κάμετε μιὰ ἀναγνώρισι ἀπόψε ἕως τὸν Μαῦρο Πύργο λοχαγέ· τοῦ εἶπε. Κατώρθωσα νὰ εὕρω ἕναν ὁδηγό. Θὰ συλλάβετε τὸν κόμητα καὶ θὰ μοῦ τὸν φέρετ' ἐδῶ. Ἂν κάνῃ πῶς φεύγει, μὴ φοβηθῆτε νὰ τοῦ ρίξετε.

— Πόσους ἄνδρας νὰ πάρω μαζῆ μου, κύριε συνταγματάρχα;

— Περιστοιχούμεθα ἀπὸ κατασκόπους καὶ τὸ καλύτερο ποῦ θὰ κάνουμε εἶναι νὰ τοὺς ριχτοῦμε καὶ νὰ τὰ καταφέρουμε πρὶν λάβῃ καιρὸ νὰ καταλάβῃ τὸν σκοπό μας. Ἀπόσπασμα μεγάλο θὰ εἶλκυε τὴν προσοχήν του. Ἀφ' ἑτέρου δὲν πρέπει νὰ διακυβεύσετε τὴν ὑποχώρησίν σας.

— Θὰ τραβήξω πρὸς βορρᾶν, σὰν νὰ ἤθελα νὰ ἐπιτύχω ἐπαφὴν μὲ τὸν στρατηγὸν Γκέμπεν. Ἔπειτα θὰ πάρουμε τὸν δρόμο αὐτόν, ποῦ δείχνει ὁ χάρτης σας, καὶ θὰ φθάσουμε στὸν Μαῦρο Πύργο, πρὶν ἀκόμη ἀκούσουν νὰ γίνεται λόγος γιὰ μᾶς. Μοῦ φαίνεται λοιπὸν πῶς μὲ εἴκοσι ἄνδρας.....

— Πολὺ καλὰ λοχαγέ. Ἐλπίζω νὰ σᾶς ξαναϊδῶ αὔριον τὸ πρωῒ μὲ τὸν αἰχμάλωτόν σας.

Ὁ λοχαγὸς Μπωμγκάρτεν ἐβγῆκε ἀπὸ τὴ μικρὴ βίλλα Ἀντελούς, ἀφοῦ ἐνύκτωσε καλά, μὲ εἴκοσι στρατιώτας τοῦ συντάγματος τοῦ Πόζεν καὶ διηυθύνθη πρὸς ΒΔ. ἀκολουθῶν τὴν δημοσίαν ὁδόν. Τέσσερα χιλιόμετρα μακρύτερα τὴν ἄφησε γιὰ νὰ πάρῃ ἕνα στενὸ μονοπάτι γεμᾶτο ἀπὸ αὐλάκια κάρρων, ποῦ θὰ τὸν ὁδηγοῦσε πρὸς τὸν σκοπόν του. Ἡ βροχή, ψιλὴ καὶ παγωμένη, ἔπεφτε ἐπάνω εἰς τὰ γυμνωμένα κλαδιὰ τῶν ψηλῶν λευκῶν, κάνοντας ἀπὸ κάθε πλευρὰν τοῦ χανδακιοῦ τῶν ὠργωμένων χωραφιῶν, ποτάμια βαθειά. Ὁ λοχαγὸς ἐβάδιζε ἐμπρὸς καὶ εἶχε δίπλα του ἕναν γέρον λοχίαν, ἔφεδρον, Μονσίνι Μόγερ, ὁ ὁποῖος ἐκρατοῦσε τὸ χέρι τοῦ χωρικοῦ. Ἐπρόσεχαν μὴν πέσουν εἰς ἔνεδραν καὶ ἡ πρώτη σφαῖρα θὰ ἦτο δι' αὐτόν. Ὀπίσω των οἱ εἴκοσι πεζοὶ ἐπροχωροῦσαν μὲ κόπον μὲ τὴν ραγδαίαν βροχὴν καὶ ἡ μπόττες τους ἐπάφλαζαν μέσα εἰς τὴν γλοιώδη λάσπην.

Ἦταν περίπου ὀκτώ, ὅταν τὸ ἀπόσπασμα ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἀντελούς. Εἰς τὰς ἑνδεκάμισυ ὁ ὁδηγὸς ἐστάθη εἰς ἕνα μέρος, ὅπου δύω ὑψηλὲς κολόνες μὲ ἕνα θόλον, ποῦ εἶχε τὰ ἐμβλήματα, ἐπλαισίωναν βαρειὰ σιδερένια κάγκελα. Ὁ τοῖχος ποῦ ἄλλοτε ἦτο τὸ περίφραγμα τοῦ κτήματος ἦτον ἐρειπωμένος, ἀλλ' ὁ πυλὼν ἦτον ἀκόμη μεγαλοπρεπὴς μέσα εἰς τὰ βάτα καὶ τὰ ἀγριόχορτα ποῦ ἐφύτρωσαν εἰς τὴν βάσιν του. Οἱ Πρῶσσοι τὸν περικύκλωσαν καὶ ἐπροχώρησαν μὲ προφύλαξιν κάτω ἀπὸ θόλον βαλανιδιῶν ποῦ ἐσχημάτιζαν μίαν μεγάλην δενδροστοιχίαν, καὶ τὰ φύλλα τῶν δένδρων, σωριασμένα ἀπὸ τὸ φθινόπωρο, ἔπνιγαν τὸν κρότον τοῦ βήματός των. Καὶ ὅταν ἔφθασαν, ἐσταμάτησαν διὰ νὰ ἀναγνωρίσουν καλὰ τὰ πέριξ.

✻

Ὁ Μαῦρος Πύργος ἦτον ἔμπρός των. Γύρω σιωπή. Ἕνα φῶς, μοναχικό, ἔλαμπε εἰς ἕνα παράθυρο τοῦ ἰσογείου.

Ὁ λοχαγὸς ἐψιθύρισε κάποια διαταγὴ εἰς τὸ ἀπόσπασμά του. Ἕνα τμῆμα ἔπρεπε νὰ φρουρήσῃ τὴν κυρίαν θύραν, ἕνα ἄλλο τὴν ὀπισθίαν· ἄλλοι διετέθησαν διὰ τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν καὶ ἄλλοι διὰ τὴν δυτικήν. Συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν λοχίαν ὁ Μπωμγκάρτεν ἐπλησίασε μὲ τὰ νύχια εἰς τὸ φωτισμένο παράθυρο.

Διέκριναν ἕνα μικρὸ διαμέρισμα ἁπλᾶ ἐπιπλωμένον. Ἕνας ἄνθρωπος, σὰν ὑπηρέτης, ἐκάθητο καὶ ἐδιάβαζε τὰ κουρέλια μιᾶς ἐφημερίδος εἰς τὴν τρεμουλιαστὴ φλόγα ἑνὸς κεριοῦ ποῦ ἐκάπνιζε. Εἶχε ξαπλώσει σὲ μιὰ ξύλινη καρέκλα καὶ τὰ πόδια του ἀκουμποῦσαν σ' ἕνα κιβώτιον. Μιὰ μποτίλλια κρασὶ καὶ ἕνα ποτῆρι ἦσαν δίπλα του, σ' ἕνα σκαμνάκι.

Ὁ λοχίας ἔσπασε ἕνα τζάμι μὲ τὸν σωλῆνα τοῦ ὅπλου του. Ὁ ἄνθρωπος ἔβαλε μιὰ φωνὴ καὶ ἐπετάχθηκε ὄρθιος.

— Σῶπα ἂν ἀγαπᾷς τὸ τομάρι σου· εἶπε ὁ λοχαγός. Τὸ σπῆτι εἶναι τριγυρισμένο καὶ κάθε ἀντίστασις εἶναι περιττή. Ἄνοιξέ μας τὴν πόρτα, γιατί ἀλλοιῶς χάθηκες.

— Γιὰ τὸ Θεό! Θὰ σᾶς ἀνοίξω... Ἔρχομαι... ἐφώναξε ὁ κακομοίρης.

Ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ διαμέρισμα, ἀφοῦ ἐστρατπατσάρισε τὴν ἐφημερίδα του. Μιὰ στιγμὴ ἀργότερα τὸ τρξιμο ἑνὸς κλειδιοῦ εἰς τὴν παλιὰ κλειδαριὰ ἠκούσθη καὶ ὁ κρότος μοχλοῦ ποῦ ἐτράβηξαν ἀπὸ μέσα καὶ ἡ πόρτα ἤνοιξε. Οἱ Πρῶσσοι ἐχώθηκαν ἀμέσως εἰς τὸν πλακόστρωτον διάδρομον.

— Ποῦ εἶναι ὁ κόμης τοῦ Μαύρου Πύργου;

— Ὁ ἀφέντης μου; Ἔχει βγῆ ἔξω.

— Ἔξω αὐτὴ τὴν ὥρα; Παίζεις μὲ τὴ ζωή σου, ἂν νομίζῃς πῶς μπορεῖς νὰ κοροϊδέψῃς.

— Καὶ ὅμως Κύριε, ἀλήθεια εἶναι ἔξω.

— Ποῦ ἐπῆγε;

— Δὲν ξέρω.

— Νὰ κάμῃ τί;

— Δὲν ξέρω κύριε. Ἄδικα μοῦ βάζετε στὸ μάγουλο τὸ πιστόλι. Μπορεῖτε νὰ μὲ σκοτῶστε, ἂν ἀγαπᾶτε, μὰ δὲν θὰ μάθετε περισσότερα.

— Βγαίνει συχνὰ τέτοια ὥρα;

— Μάλιστα, συχνά.

— Τί ὥρα συνειθίζει νὰ γυρίζῃ;

— Πρὶν χαράξῃ.

Ὁ λοχαγὸς Μπωμγκάρτεν ἤρχισε τῆς βλαστήμιες. Εἶχε κάμει μιὰ τρύπα στὸ νερό. Αἱ ἀπαντήσεις τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἦσαν εἰλικρινεῖς. Ἔπρεπε νὰ περιμένῃ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἔπρεπε νὰ κάμῃ κατ' οἶκον ἔρευναν.

Ἄφησε ἕνα σκοπὸν εἰς τὴν πόρταν τῆς εἰσόδου καὶ ἄλλον ἀπὸ ὀπίσω, αὐτὸς δὲ μὲ τὸν λοχίαν διέταξε τὸν οἰκονόμον νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ. Τὸ κερὶ ποῦ ἐτρεμούλιαζε ἐσχημάτιζε ἀλλόκοτες σκιὲς εἰς τοὺς παληοὺς τοίχους καὶ εἰς τὰ δρύϊνα φατνώματα τοῦ ταβανιοῦ. Ἔψαξαν ἄδικα ὅλα τὰ διαμερίσματα, ἀπὸ τὴν πελώρια κουζίνα, τὴν πλακόστρωτη, τοῦ ἰσογείου, ἕως τὴν ἀχανῆ τραπεζαρίαν μὲ τὴν συνεχομένην στοάν. Δὲν εὑρῆκαν τίποτε.

Δύσκολα ἠμποροῦσε νὰ ἐξερευνηθῇ ἡ κατοικία. Ἡ στενὲς σκάλες δὲν ἄφηναν παρὰ μόνον ἕνας ἄνθρωπος νὰ περάσῃ καὶ ὅλοι κατέληγαν εἰς ὀκολιοὺς διαδρόμους. Οἱ τοῖχοι ἦσαν τόσον παχεῖς ὥστε ἀπὸ τὸ

ἕνα δωμάτιον εἰς τὸ ἄλλο δὲν ἠκούετο κανένας θόρυβος. Τεράστιες θερμάστρες ἔχασκαν καὶ τὰ παράθυρα ἦσαν τουλάχιστον ἓξ πόδια βαθειὰ μέσα εἰς τὸν τοῖχον. Ὁ λοχαγὸς Μπωμγκάρτεν ἔκτυποῦσε μὲ τῆς μπόττες του τὸ δάτεδον, ἐτραβοῦσε τὰ παραπετάσματα, ἔκτυποῦσε τοὺς φοβεροὺς τοίχους μὲ τὴν λάμα τοῦ σπαθιοῦ του, μὰ τίποτε δὲν ἀντηχοῦσε.

Ἐπὶ τέλους πεισθεὶς ὅτι ἦτο ἄδειο τὸ σπῆτι, εἶπε σιγαλὰ εἰς τὸν λοχίαν του:

— Νάχῃς ὑπὸ ἐπιτήρησιν αὐτὸν τὸν ἠλίθιον καὶ πρόσεξε νὰ μὴν ἐπικοινωνήσῃ μὲ κανένα.

— Μάλιστα κύριε λοχαγέ.

— Ἔμπρὸς ἀπὸ τὸν πύργο θὰ τοποθετήσῃς τέσσερεις σκοπούς. Τὸ ἴδιο θὰ κάνῃς ἀπ' ὀπίσω. Τὸ πουλάκι μας θὰ γυρίσῃ ἀσφαλῶς μὲ τὴν αὐγὴ στὴ φωλιά τος.

— Τί θὰ κάνω τοὺς ἄλλους κύριε λοχαγέ;

— Βάλτους νὰ φᾶνε στὴν κουζίνα καὶ πὲς αὐτουνοῦ τοῦ κυρίου νὰ

Ἔλαβον τὴν πρόνοιαν ὥστε, ἂν ὁ χωρικὸς τὸ ἔσκαζε, θὰ τοῦ ἔρριχναν κατάσαρκα...

τοὺς δώσῃ κρέας καὶ κρασί. Ἡ νύχτα εἶναι ἄσχημη καὶ θὰ εἶναι καλύτερα ἐκεῖ, παρὰ στὸν δρόμο νὰ μουσκέψουνε.

— Καὶ σεῖς κύριε λοχαγέ;

— Θὰ φάω ἐδῶ, στὴν τραπεζαρία. Τὸ τζάκι εἶναι ἕτοιμο, δὲν ἔχω παρὰ νὰ τ' ἀνάψω. Φώναξέ μου στὸ παραμικρό... Τί θὰ μοῦ δώσῃς νὰ φάω; Αἴ σύ!

— Κρῖμα Κύριε, εἶπε ὁ χωρικός, δὲν ἔχω παρὰ μιὰ μποτίλια φετεινὸ καὶ ἕνα κομμάτι κοτόπουλο κρῦο.

— Λαμπρά· εἶπε ὁ Γερμανός. Λοχία, πὲς σ' ἕνα φαντάρο νὰ πάῃ μαζῆ μὲ αὐτὸν τὸν σαχλαμάρα καὶ νὰ τοῦ μτήξῃ τὴ μπαγιονέττα του ἂν κάνῃ πῶς μᾶς παίζει κανένα παιγνίδι.

✻

Ὁ λοχαγὸς Μπωμγκάρτεν ἦτον ἕνας γερο-γρινιάρης. Στὴς ἐκστρατείες τῆς Αὐστρίας εἶχε μάθει νὰ ἐγκαθίσταται εἰς τὰ κατακτώμενα καταλύματα. Ἐνῷ ὁ οἰκονόμος τοῦ ἔφερνε τὸ δεῖπνον του, ἐφρόντισε νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του γιὰ νὰ περάσῃ καλὰ τὴν νύκτα. Ἤρχισε ἀπὸ τὸ ἄναμμα ἑνὸς πολυφώτου μὲ πέντε κεριά, ποῦ εὗρῆκε εἰς τὸ μέσον τοῦ τραπεζιοῦ. Ἡ φωτιὰ ἐπινθήριζε ζωηρὰ στὸ τζάκι, χύνοντας μέσα εἰς τὸ δωμάτιον συννεφάκια καπνοῦ μπλὲ καὶ ἐρεθιστικοῦ. Ἐπῆγε πρὸς τὸ παράθυρο καὶ ἐκύτταξε ἔξω. Τὸ φεγγάρι εἶχε κρυφθῆ καὶ ἔβρεχε ραγδαία. Ἄκουε τὸ βαθὺ μούγκρισμα τοῦ ἀνέμου καὶ ἐκύτταξε τῆς σκοτεινὲς σκιὲς τῶν δένδρων, ποῦ ἀπετέλουν ἕνα συγκεχυμένον σύνολον. Ἡ θέα αὐτὴ τὸν ἔκαμε νὰ ἐκτιμήσῃ καλύτερα τὴν θέσιν του, μέσα εἰς ἕνα ζεστὸ περιβάλλον, μὲ τὸ κρύο του κοτόπουλο καὶ τὴν μποτίλια τὸ κρασί, ποῦ τοῦ ἔφερε ὁ οἰκονόμος.

Ἡ πορεία ποῦ ἔκαμε τὸν εἶχε κουράσει καὶ τοῦ εἶχε ἀνοίξει τὴν ὄρεξι. Ἐξεφορτώθηκε τὸ σπαθί του, τὴ ζώνη του καὶ τὸ κασκέτο του, τὰ ὁποῖα ἐτοποθέτησε εἰς μίαν καρέκλα, συντροφιὰ μὲ τὸ ρεβόλβερ του, καὶ ἐρρίχτηκε γενναῖα εἰς τὸ φαγί του. Καὶ ὅταν ἐτελείωσε, ξαπλώθηκε εἰς ἕνα φωτεῖγι μὲ τὸ ποτῆρι δίπλα του, μ' ἕνα ποῦρο στὰ χείλη καὶ ἐκύτταζε γύρω του.

Γύρω του ἦτον φῶς πολὺ καὶ ἡ λάμψις τῶν κεριῶν ἔκανε νὰ λαμποκοποῦν ἡ ἐπωμίδες του ἡ ἀσημένιες καὶ τὸ πρόσωπόν του νὰ φαίνεται σὰν ἀπὸ τερρακότα, τὰ δὲ χονδρὰ φρύδια του καὶ τὰ μουστάκια του χρυσά. Ἔξω ἀπὸ τὸν φωτεινὸν αὐτὸν κύκλον ὅλα ἦσαν σκοτεινὰ καὶ συγκεχυμένα. Εἰς τῆς δύω πλευρὲς οἱ τοῖχοι ἦσαν στρωμένοι ἀπὸ ξύλον δρυὸς καὶ εἰς τῆς ἄλλες δύω κρεμασμένος ἕνας τάπης παλαιὸς μὲ ζωγραφιὲς κυνηγῶν καὶ σκύλλων, ποῦ κυνηγοῦσαν ἕνα ἐλάφι. Ἐπάνω ἀπὸ τὸ τζάκι κρεμασμένα τὰ ἐμβλήματα μὲ τὴν ἄρμα τοῦ πυργοδεσπότου.

Τέσσαρα κάδρα ἀρχαίων πυργοδεσποτῶν τοῦ Μαύρου Πύργου ἦσαν καρφωμένα ἀπέναντί του. Ὅλοι εἶχον γαμψὴν μύτην, μὲ ἀδρὰ χαρακτηριστικὰ καὶ ἔμοιαζαν τόσον ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον, ὥστε μόνον ἀπὸ τὴν φορεσιὰ διεκρίνετο ὁ Σταυροφόρος ἀπὸ τὸν Ἱππότην τῆς Σφενδόνης.

✻

Ὁ λοχαγὸς Μπωμγκάρτεν, βαρὺς ἀπὸ τὸ φαγητόν, τεντωμένος εἰς τὸ φωτεῖγι, τοὺς παρετήρει μέσα ἀπὸ τὸ σύννεφο τοῦ πούρου του ἀπορῶν πῶς αὐτὸς ἀπὸ τὰ παράλια τῆς Βαλτικῆς εἶχε ἔλθει νὰ δειπνήσῃ εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν προγόνων αὐτῶν τῶν ὑπερηφάνων Νορμανδῶν ὁπλαρχηγῶν.

Ἀλλὰ ἡ φωτιὰ ἦτο γλυκειὰ καὶ τὰ μάτια τοῦ λοχαγοῦ ἤρχισαν νὰ μισοκλείνουν καὶ τὸ κεφάλι του κρεμάσθηκε πρὸς τὸ στῆθος του.

Ἔξαφνα ἕνας ἐλαφρὸς κρότος τὸν ἔκαμε νὰ ἀνατριχιάσῃ. Ἐνόμισε ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ ἀντικρυνὰ κάνδρα ἐβγῆκε ἀπὸ τὴν κορνίσα του. Ἔτριψε τὰ μάτια του νομίζων ὅτι ὀνειρεύεται: Δίπλα εἰς τὸ τραπέζι, κοντά του, ἕνας ἄνθρωπος ὑπερύψηλος, ἔστεκε ἄφωνος καὶ ἀκίνητος καὶ τὸν ἐκύτταζε μὲ τὰ φοβερά του μάτια. Εἶχε μαῦρα μαλλιά, ἕνα χρῶμα πρασινοπό, γένεια μαῦρα μακρυὰ καὶ μυτερά, μιὰ μύτη πολὺ στραβωμένη, ποῦ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ὅλα του τὰ χαρακτηριστικὰ πρὸς αὐτὴν συγκεντροῦνται. Τὰ μάγουλα ρυτιδωμένα, ἀλλὰ ἡ καμτύλη τῶν ὤμων καὶ τῶν χερῶν του τῶν ἰσχνῶν καὶ μυωδῶν ἐπρόδιδε μιὰ δύναμι, ποῦ ἡ ἡλικία δὲν ἠμπόρεσε νὰ καταβάλῃ. Εἶχε σταυρώσει τὰ χέρια στὸ στῆθος καὶ εἰς τὰ χείλη εἶχε χυθεῖ κάποιο χαμόγελο.

— Μὴν ἀνησυχήσετε γιὰ νὰ βρῆτε τὰ ὅπλα σας, σᾶς παρακαλῶ· τοῦ εἶπε βλέπων ὅτι ὁ Πρῶσσος ἐγύρισε καὶ ἐκύτταξε τὴν καρέκλα ποῦ τὰ εἶχε βαλμένα. Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς παρατηρήσω ὅτι εἶσθε ὀλίγον ἀσυλλόγιστος νὰ ἔλθετε εἰς ἕνα σπῆτι, ποῦ οἱ τοῖχοι του καὶ τὰ μυστικά του σᾶς εἶναι ἄγνωστα. Θὰ εὐχαριστηθῆτε ἀσφαλῶς, ὅταν μάθετε ὅτι σαράντα ἄνθρωποί μου σᾶς κατεσκόπευαν, ἐνῷ ἐδειπνούσατε... Μὰ τί τρέχει;

Ὁ λοχαγὸς Μπωμγκάρτεν εἶχε κάμει ἕνα βῆμα ἔμπρὸς μὲ τὴς γροθιὲς σφιγμένες. Ὁ Γάλλος ἐσήκωσε τὸ ρεβόλβερ ποῦ ἐκρατοῦσε μὲ τὸ δεξὶ χέρι καὶ μὲ τὸ ἀριστερὸ ἔσπρωξε τὸν Γερμανόν, ὁ ὁποῖος ξαναέπεσε εἰς τὸ φωτεῖγι του.

— Μὰ καθῆστε παρακαλῶ· εἶπε. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀπασχολῆσθε διὰ τοὺς ἀνθρώπους σας. Γιὰ ὅλα ἐφρόντισαν. Κρῖμα ποῦ αὐτὸ τὸ πλακόστρωτον δὲν ἀφίνει νάκούσῃ κανεὶς τί γίνεται στὸ κάτω πάτωμα. Τώρα πειὰ μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν σας νὰ φροντίσετε. Θὰ ἔχετε τὴν ὑψίστην εὐγένειαν νὰ μοῦ γνωρίσετε τὸ ὄνομά σας;

— Ἔγκο ἐμὶ ὁ λοκαγκὸς Μπωμγκάρτεν, στοῦ εἴγκοστου-ντέσσερα μπεζιγκοῦ τοῦ Μπόζεν.

— Ὁμιλεῖτε λαμπρὰ τὰ Γαλλικὰ λοχαγέ. Μόνον ποῦ προφέρετε, ὅπως ὅλοι σχεδὸν οἱ πατριῶται σας τὰ π σὰν μπί. Διεκπέδασα πολὺ νὰ τοὺς ἀκούσω νὰ φωνάζουν: Γκιὰ τὸ Τεό! Ποήτιαν. Ξέρετε βέβαια μὲ ποιὸν μιλεῖτε....

— Τὸ γκόμης τὸ Μαῦρο Μπῦργκο;

— Ὁ ἴδιος. Θὰ μ' ἐλυποῦσε πολύ, ἂν ἐλαμβάνετε τὸν κόπον νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν πῦργον μου, χωρὶς νὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μιλήσω ὀλίγον μαζῆ σας. Ἔχω ντραβεριοθεῖ μὲ Γερμανοὺς στρατιώτας, ἀλλὰ πρώτην φορὰν συνομιλῶ μὲ ἀξιωματικόν. Ἔχω πολλὰ νὰ σᾶς πῶ.

Ὁ λοχαγὸς Μπωμγκάρτεν ἔμεινε ἀκίνητος μέσα εἰς τὸ φωτεῖγι του. Τὰ μάτια του διηυθύνοντο πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα, ἀλλὰ τὰ ὅπλα του εἶχαν ἐξαφανισθῆ καὶ ἐλογάριαζεν ὅτι εἰς μίαν πάλην σῶμα μὲ σῶμα θὰ ἦτο εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ τοῦ γίγαντος.

Ὁ Γάλλος ἐσήκωσε τὸ ρεβόλβερ του καὶ τὸν ἔσπρωξε μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι του, ὥστε ἔπεσε εἰς τὸ φωτεῖγι...

Ὁ κόμης ἐπῆρε τὴν μποτίλλια τοῦ κρασιοῦ καὶ τὴν ἐπλησίασε πρὸς τὸ φῶς.

— Κύττα-κύττα· εἶπε. Αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο κρασί, ποῦ ὁ Πέτρος ἐξετρύπωσε γιὰ σᾶς; Ντρέπομαι, στάλήθεια, νὰ σᾶς κυττάξω στὰ μάτια. Πρέπει νὰ σᾶς βροῦν καλύτερο.

Ἐσφύριξε καὶ ὁ γέρο οἰκονόμος ἐγλύστρησε μέσα στὴν τραπεζαρία, στὴ στιγμή.

— Σαμπερτέν, κάβα δεκαπέντε· εἶπε.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ οἰκονόμος ἔφερε μιὰ μποτίλλια κατασκονισμένη, σκεπασμένη ἀπὸ ἀράχνες. Ὁ κόμης ἐγέμισε δύο ποτήρια ξέχειλα.

— Πιέτε λοχαγέ. Εἶναι ἀπὸ τὸ καλύτερο ποῦ ἔχω στὴς κάβες μου. Ἀπὸ τὸ Παρίσι στὸ Ρουὲν δὲν θὰ βρῆτε καλύτερο. Πιέτε. Στὴν ὑγειά σας. Ἔχει κάτω κρέας κρῦο. Ἔχει καὶ ἀστακοὺς φρέσκους, ποῦ μόλις ἤλθαν ἀπὸ τὸ Ὀμφλέρ. Δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ πάρετε ἕνα δεῖπνον ὀρεκτικώτερον ἀπὸ τὸ πρῶτον;

✻

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐκούνησε τὸ κεφάλι. Ἐκένωσε ὅμως τὸ ποτῆρι του, ποῦ ὁ φιλοξενῶν ἔσπευσε νὰ γεμίσῃ, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ κάμῃ ὁ ἴδιος τὸ μενοῦ.

— Ὅ,τι βρίσκεται μέσα στὸν πῦργο μου, εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν σας. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ διατάξετε. Καὶ τώρα ἐνῷ πίνετε τὸ κρασί σας, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς διηγηθῶ μίαν ἱστορίαν. Πρὸ καιροῦ ἤθελα νὰ τὴν μάθῃ ἕνας Γερμανὸς ἀξιωματικός. Ἀφορᾷ τὸ παιδί μου, τὸν μονάκριβό

μου γυιό, τὸν Εὐστάθιο Ντὲ Σατὼ-Νουάρ, αἰχμάλωτον ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου καὶ ὁ ὁποῖος ἐφονεύθη κατὰ τὴν ἀπόδρασίν του. Εἶναι μιὰ ἀφήγησις ἀρκετὰ περίεργη, καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι, δὲν θὰ τὴν ξεχάσετε ποτέ.

Πρέπει νὰ ξέρετε πρῶτα-πρῶτα ὅτι, ὁ γυιός μου ἦτον ἀξιωματικὸς τοῦ Πυροβολικοῦ. Ἦτον ἕνα εὐμορφο παλληκάρι λοχαγὲ Μπωμγκάρτεν. Ἦταν τὸ καμάρι καὶ ἡ χαρὰ τῆς μητέρας του. Πῆγε κι' αὐτή, ὅταν ἔμαθε τὸν θάνατο τοῦ παιδιοῦ της. Ἕνας συνάδελφός του μᾶς εἶπε, πῶς πῆγε ἔτσι ἄδικα καὶ θὰ σᾶς πῶ ὅ,τι μᾶς διηγήθη.

Ὁ Εὐστάθιος συνελήφθη τὴν 4 Αὐγούστου εἰς τὸ Βίσσεμπουργ. Οἱ αἰχμάλωτοι διηρέθησαν εἰς ὁμίλους καὶ μετεφέρθησαν εἰς τὴν Γερμανίαν ἀπὸ διαφόρους ὁδούς. Ὁ Εὐστάθιος τὴν ἑπομένην τῆς συλλήψεώς του ἔφθασε εἰς τὸ χωριουδάκι Λάουτεμπουργκ, ὅπου ἕνας ἀξιωματικὸς Γερμανός, ποῦ διοικοῦσε ἐκεῖ, τὸν περιτοιήθη μὲ στοργήν. Ὁ θαυμάσιος αὐτὸς συνταγματάρχης ἐκάλεσε τὸ παιδί μου εἰς δεῖπνον, τοῦ ἔδγαλε ὅ,τι εἶχε καλύτερο, ἀνοίγοντάς του ὅπως ἔκαμα ἐγὼ γιὰ σᾶς, τὸ παλαιότερο κρασί του καὶ δίνοντάς του ποῦρα ἀπὸ τὴν τσιγαροθήκη του... Μπορῶ νὰ σᾶς προσφέρω ἀπὸ τὰ δικά μου;

Ὁ Γερμανὸς ἐκίνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι.

— Ὁ συνταγματάρχης, ἐξηκολούθησε ὁ πυροδεσπότης, ἦτον ἔκτακτος γιὰ τὸ παιδί μου. Μὰ χρίμα! Τὴν ἄλλ' ἡμέρα οἱ αἰχμάλωτοι μετεφέρθησαν εἰς Ἐττλιγγεν, πέρα ἀπὸ τὸν Ρῆνο. Εἰς τὸ μέρος αὐτὸ ὁ ἐπόπτης ἀξιωματικὸς ἦτον βάναυσος καὶ παλληάνθρωπος, λοχαγὲ Μπωμγκάρτεν. Τοῦ ἄρεσε νὰ ἐξευτελίζῃ καὶ νὰ κακομεταχειρίζεται τὰ παλληκάρια, ποῦ ποιὸς ξέρει, πῶς βρέθηκαν στὴ δικαιοδοσία του. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἐπειδὴ ὁ γυιός μου τοῦ ἀπήντησε κάπως ζωηρά, τὸν ἐκτύπησε δυνατὰ εἰς τὸ μάτι... νὰ ἔτσι!

Ὁ κρότος ποῦ ἔκαμε τὸ κτύπημα ποῦ κατέφερε ὁ πυροδεσπότης εἰς τὸν ἀξιωματικὸ ἀντήχησε μέσα εἰς τὸ δωμάτιον. Ὁ Γερμανὸς ἔπεσε μπροῦμτα καὶ ἔφερε τὸ χέρι εἰς τὸ πρόσωπο. Τὸ αἷμα ἔτρεχε σὰν ρυάκι μέσ' ἀπὸ τὰ δάκτυλά του. Ὁ κόμης ἐξανακάθησε εἰς τὸ φωτεῖγι του καὶ μὲ τὸν ἴδιο ἤσυχο τόνο ἐξηκολούθησε:

— Ὁ γυιός μου παρεμορφώθη ἀπὸ τὸ κτύπημα αὐτὸ καὶ ὁ παλληάνθρωπος εὑρῆκε εἰς τὴ μορφή του καινούργια ἀφορμὴ γιὰ νὰ διασκεδάσῃ. Ἀλήθεια, ἂν σᾶς ἔβλεπε ὁ συνταγματάρχης σας, θὰ ἔλεγε ὅτι ἐμπλέξατε πολὺ ἄσχημα. Εὐτυχῶς ποῦ τὰ νειάτα τοῦ γυιοῦ μου καὶ ἡ φτώχεια του συνεκίνησαν ἕναν ταγματάρχην. Τοῦ ἔδωκε δέκα ναπολεόνια χωρὶς κἂν ἀπόδειξι. Θὰ τὰ δώσω σὲ σᾶς λοχαγὲ Μπωμγκάρτεν, γιατὶ δὲν μπόρεσα νὰ μάθω τὸ ὄνομα τοῦ δανειστοῦ. Τοῦ εἶμαι ὅμως βαθύτατα εὐγνώμων γιὰ ὅ,τι ἔκαμε ὑπὲρ τοῦ παιδιοῦ μου.

Ὁ τύραννος ποῦ διοικοῦσε τὸ ἀπόσπασμα συνώδευσε τὴν πένθιμη συνοδεία τῶν αἰχμαλώτων ἕως τὸ Ντοῦρλοκ καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὴν Καρλσρούη. Τὸν γυιό μου τὸν εἶχε ἐξευτελίσει. Ἐτόλμησε ὁ χαμάλης νὰ τοῦ δώσῃ χαστοῦκι, νὰ τὸν κλωτσήσῃ, νὰ τοῦ ξερριζώσῃ τὸ μουστάκι... Νὰ ἔτσι... ἔτσι... ἔτσι.

Ὁ Γερμανός, καὶ ἂν ἤθελε νὰ παλαίψῃ, πῶς νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μὲ τὸν γίγαντα, ποῦ τὰ κτυπήματά του ἔπεφταν βροχή. Ἐπὶ τέλους, ὅταν, στραβωμένος καὶ ἀναίσθητος σχεδόν, κατώρθωσε νὰ συνέλθῃ, ἔπεσε βαρειὰ εἰς τὸ δρῦϊνο φωτεῖγι του. Οὔρλιαζε ἀπὸ τὴν ντροπὴ καὶ τὴ λύσσα του.

— Καὶ τὸ παιδί μου ἔκλαιγε πολλὲς φορὲς διὰ τὰ ρεζιλίκια ποῦ τοῦ ἔκαμαν· εἶπε ὁ κόμης. Θὰ μ' ἐννοήσετε καλά, τί φοβερὸ εἶναι νὰ ἔχετε ἀπέναντί σας ἀντίπαλον αὐθάδη καὶ ἀδιάντροπο. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν Καρλσρούη, τὸ κατάμαυρο πρόσωπό του τὸ ἐπέδεσε ἕνας νέος Βαυαρὸς ἀξιωματικός, ποῦ συνεκινήθη ἀπὸ τὰ ἀτυχήματά του.... Λυποῦμαι κι' ἐγὼ ποῦ βλέπω τὸ μάτι σας σ' αὐτὸ τὸ χάλι. Σταθῆτε νὰ σᾶς τὸ δέσω μὲ τὸ μεταξωτό μου μανδήλι... Εἰς τὴν Καρλσρούη ὁ γυιός μου ἐφυλακίσθη εἰς τὸν παληὸ στρατῶνα, ὅπου ἔμεινε δεκαπέντε ἡμέρες. Μὰ ὅ,τι τὸν ἐθέριζε, ἦταν κάθε φορὰ ποῦ ἔθγαινε στὸ παράθυρο, ποῦ ἄκουε τὶς χειρότερες βρισιὲς καὶ τὰ χονδροειδέστατα ἀστεῖα, ποῦ τοῦ ἔλεγαν οἱ ἄνδρες τῆς φρουρᾶς... Καὶ τώρα ἐννοῶ λοχαγὲ ὅτι, καὶ σεῖς δὲν κάθεσθε σὲ τριαντάφυλλα... Ἤθατε ἀπόψε νὰ πιάσετε ἕνα γερόλυκο καὶ σᾶς ἔπιασε αὐτὸς εἰς τὰ δόντια του. Ἀναμφιβόλως εἰσθε ἔγγαμος, οἰκογενειάρχης ἴσως, ἂν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν κοιλάρα σας. Ἐπὶ τέλους μιὰ χήρα περισσότερη ἢ λιγότερη δὲν ἔχει σημασία. Ἔπειτα ἡ γυναῖκες δὲν μουχλιάζουν στὴ χηρεία... Κάτσε κάτω λοιπὸν σκύλε!.. Γιὰ νὰ τελειώνουμε λοιπόν, ὁ γυιός μου καὶ ὁ φίλος τὰ κατάφεραν νὰ τὸ σκάσουν στὸ τέλος τοῦ δεκαπενθημέρου. Δὲν θέλω νὰ σᾶς κουράζω ἄδικα μὲ τοὺς κινδύνους καὶ τὰς στερήσεις ποῦ ἐπέρασαν. Φθάνει νὰ μάθετε ὅτι, ἐδέησε νὰ ντυθοῦν μὲ κοστούμια δύο χωρικῶν, τοὺς ὁποίους ἔπιασαν εἰς ἕνα δάσος καὶ τοὺς ἔπηραν τὰ ροῦχα. Τὴν ἡμέρα ἐκρύβοντο καὶ ἐπερπατοῦσαν μόνον τὴν νύκτα καὶ ἔτσι ἐπλησίασαν στὰ σύνορα, μὰ ἐκεῖ, δύω χιλιόμετρα μόλις, ναί, δύω χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ ἔσχατον ὅριον τοῦ Γερμανικοῦ ἐδάφους συνελήφθησαν ἀπὸ μίαν περιπολίαν Οὐλάνων.

*

Ὁ κόμης ἐσφύριξε δύω φορὲς μὲ τὴν ἀσημένια σφυρίκτρα του καὶ τρεῖς χωρικοὶ ἔτρεξαν.

— Ἂς ποῦμε πῶς αὐτοὶ εἶναι οἱ Οὐλάνοι μου· εἶπε. Ὁ λοχαγός, ποῦ τοὺς διοικοῦσε, βρίσκοντας δυὼ ἀξιωματικοὺς μετημφιεσμένους, ἀπεφάσισε νὰ τοὺς κρεμάσῃ χωρὶς διατυπώσεις... Πιστεύω Γιάννη ὅτι ἡ τραβέρσα ποῦ εἶναι στὴ μέση τοῦ ταβανιοῦ εἶναι ἡ στερεότερη. Τί λές;

Μετὰ μία στιγμὴ ὁ ἀξιωματικὸς παρελήφθη ἀπὸ τὸ φωτεῖγι του καὶ ὡδηγήθη κοντὰ εἰς ἕνα σχοινὶ καινούργιο, ποῦ ἐτελείωνε εἰς ἕνα βρόχο, κρεμασμένο ἀπὸ μία πελώρια τραβέρσα τοῦ ταβανιοῦ. Τοῦ ἐπέρασαν εἰς τὸν λαιμὸ τὴν θηλειὰ καὶ ἔνοιωθε τώρα γύρω ἀπὸ τὸ λαρύγγι του τὸ φοβερὸ σφίξιμο. Οἱ τρεῖς χωρικοὶ εἶχαν πιάσει τὸ ἄλλο ἄκρον καὶ ἔθλεπαν τὸν κόμητα, περιμένοντας τὴ διαταγή του.

Ὁ ἀξιωματικὸς εἶχε κιτρινίσει μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια καὶ ἐκύτταζε προκλητικὰ τὸν ἄνθρωπον, ποῦ τὸν ἐβασάνιζε.

— Εὑρίσκεθε ἐνώπιον τοῦ θανάτου, εἶπεν ὁ κόμης, καὶ παρατηρῶ ποῦ τὰ χείλη σας κινοῦνται σὰν νὰ προσεύχεσθε. Καὶ τὸ παιδί μου εἶδε τὸν θάνατο καί, ὅπως σεῖς, προσηύχετο. Ἕνας στρατηγὸς Γερμανὸς ἐπέρασε. Ἤκουσε τὸν νέον ποῦ ἐμουρμούριζε τὸ ὄνομα τῆς μητέρας του καὶ ἡ καρδιά του δὲν ἐθάσταξε. Ἦτον κι' αὐτὸς οἰκογενειάρχης. Διέταξε τοὺς Οὐλάνους νὰ ἀπομακρυνθοῦν καὶ ἔμεινε μόνον μὲ τὸν ὑπασπιστήν του κοντὰ εἰς τοὺς δύω καταδίκους. Ὅταν ἐκεῖνοι τοῦ διηγήθηκαν ὅλα ποῦ ἐτράβηξαν, ὅταν ἔμαθε ὅτι τὸ ἄμοιρο παιδί μου, ἦτον μονάχριβος ἀπόγονος εὐγενοῦς καὶ ἀρχαίας οἰκογενείας, ὅτι ἡ ὑγεία τῆς μητέρας του ἦτον ἐπισφαλής, ἔθγαλε ὁ ἴδιος μὲ τὰ χέρια του τὸ σχοινὶ ποῦ ἔσφιγχε τὸν λαιμὸ τοῦ παιδιοῦ μου, ὅπως σᾶς τὸ βγάζω αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐγώ, τὸν ἐφίλησε σὲ κάθε μάγουλο, ὅπως σᾶς φιλῶ ἐγὼ ὁ ἴδιος, καὶ τὸν διέταξε νὰ φύγῃ ἀμέσως, ὅπως σᾶς τὸ διατάσσω. Ὁ εὐγενὴς αὐτὸς στρατηγός, μολονότι ὁ πυρετὸς μετὰ τινας ἡμέρας τῶφαγε τὸ παιδί μου, ἔσωσε τὸ κεφάλι σας.

Καὶ ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτὰς ὁ λοχαγὸς Μπωμγκάρτεν, παραμορφωμένος, στραβωμένος καὶ ματωμένος, ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας στιγμάς, εὑρέθη ἔξω ἀπὸ τὸν πύργο, εἰς τὸν ἀνεμον καὶ τὴν βροχὴν ἐκείνης τῆς αὐγῆς τοῦ Δεκεμβρίου.

CONAN DOYLE

* * *

ASSUNTA SPINA-FRANCESCA BERTINI

Εἰς τὸ παθητικώτατον αὐτὸ δρᾶμα τοῦ μεγάλου Ἰταλοῦ δραματουργοῦ Salvatore di Giacomo ἡ Μπερτίνι ὡς Ἀσοῦντα Σπίνα, ὑποδυομένη τὸν μυστηριώδη καὶ ἀλλότροπον αὐτὸν ρόλον τῆς γυναικὸς ποῦ φεύγει καὶ διαρκῶς ἀποφεύγει τὴν συντροφιά, σὰν μιὰ χαμένη ψυχή, γιὰ κάποιον πόνο μυστικό, σὰν νὰ τῆς δαγκώνῃ κάτι βαθειὰ τὴν ψυχή, ξένη πρὸς ὅλους καὶ γιὰ ὅλα, μὲ τὰ χέρια τεντωμένα ἐμπρός, ὄχι διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀπωθῇ καὶ νὰ ἀπομονώνεται καὶ νὰ πονῇ μονάχη τὴς καὶ δὲν ἔχει οὔτε φιλίαν, οὔτε ἀδελφωσύνην, παρὰ μόνον ἀγάπην καὶ πάθος, φανερώνει ὅλην τὴν τέχνην της τὴν μεγάλην, ἐξωτερικεύουσα μὲ τὴν ἔκφρασιν μόνον τοῦ προσώπου τὸν ἐσωτερικὸν ἄνθρωπον ποῦ ὁ μεγάλος Ἰταλὸς δραματουργὸς ἐφαντάσθη μέσα εἰς τὴν ἡρωΐδα του.

Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ θαυμάσετε ἔκφρασιν καὶ πόζα καὶ φωτογραφίαν ἀκόμη εἰς τὴν ἐν σελίδι 1 εἰκόνα μας.

Τὸ ἔργον κινηματογραφηθὲν ὑπὸ τοῦ οἴκου «Τσέζαρ Φίλμ» θὰ προβληθῇ προσεχῶς εἰς τὴν «Παλλάδα» ὑπὸ τίτλον: «Θῦμα Ἀγάπης».

* * *

Η ΠΡΟΑΙΣΘΗΣΙΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Τὰ ζῶα προαισθάνονται. Ἀπειρία φαινομένων, τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς συμπτώσεις ἁπλαῖ, ἀποδεικνύει τὴν ἄγνωστον αὐτὴν δύναμιν, μὲ τὴν ὁποίαν προικισμένα τὰ ζῶα προαισθάνονται διάφορα γεγονότα, συμβάντα πολὺ μετὰ τὰς προαισθητικὰς ἐκδηλώσεις αὐτῶν.

Οὕτω εἶναι ἐξηκριβωμένον ὅτι, ἐν Μαρτινίκᾳ, ὅπου πρὸ ἐτῶν δεινὴ θεομηνία, ἐνσκήψασα κατέστρεψε τὸν Ἅγιον Πέτρον, τὰ ζῶα τῆς νήσου προησθάνθησαν καὶ προεσήμανον, δύναταί τις νὰ εἴπῃ, τὴν καταστροφὴν πρὸ δύω ὁλοκλήρων ἑβδομάδων. Μία ταραχὴ ἐξεδηλώθη μέσα εἰς ὅλους τοὺς ὀρνιθῶνας, τὴν ὁποίαν τίποτε δὲν ἠδύνατο νὰ καταστείλῃ.

Κάπου ἐκεῖ γύρω ἀπὸ τὸ ἡφαίστειον Mont-Pelé ὑπῆρχον ἐν ἀφθονίᾳ ὄφεις, οἱ ὁποῖοι καὶ αὐτοὶ δεκαπέντε ἡμέρας πρὸ τῆς καταστροφῆς ἐθεάθησαν, ὑπὸ καταπλήκτων τῶν κατοίκων, ἐγκαταλείποντες ἐν σώματι τὰς φωλεάς των.

Καὶ αὐτὰ δὲ τὰ πτηνὰ ἐγκατέλειψαν τὰ περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους δένδρα. Καὶ μόνον οἱ κάτοικοι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ προαισθανθῶσι τὸν ὄλεθρον. Πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει ὅτι, τὰ ζῶα εἶναι προικισμένα μὲ κάποιαν πολύτιμον ἰδιότητα.

Ἀλλ' ἰδοὺ καὶ κάτι ἄλλο συμβὰν ἐν Ρωσσίᾳ εἰς Ἕλληνα ἱερέα, ὁ ὁποῖος ἀνέτρεφε ἕνα ὀρφανὸ κοριτσάκι ἑπτὰ ἐτῶν, μὲ πολλὴν στοργήν. Τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων ὁ παπᾶς τοῦ ἐχάρισε ἕνα μοσχαράκι, τὸ ὁποῖον ἀφοσιώθη εἰς τὴν μικροσκοπικὴν κυρίαν του, ἡ ὁποία πάλιν τὸ περιέθαλε μὲ ἀληθινὴν λατρείαν. Ὅπου ἐπήγαινε τὸ ὀρφανὸ μὲ τὴν παιδαγωγόν του, ἀπ' ὀπίσω τους ἔτρεχε καὶ τὸ μοσχάρι. Ἀλλ' ἐξαφνα τὸ κοριτσάκι προσβάλλεται ἀπὸ γαστρικὸν πυρετὸν καὶ πέφτει στὸ κρεββάτι. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὸ εὐγενὲς ζῶον ἀρχίζει νὰ μουγκρίζῃ, νὰ μὴν τρώγῃ καὶ νὰ ἀδυνατίζῃ. Φωνάζουν ἕνα κτηνίατρον, ὁ ὁποῖος δὲν εὑρίσκει καμμίαν ἀσθένειαν ἢ ὀργανικὴν πάθησιν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ κατάστασις τοῦ κοριτσιοῦ ἐπεδεινώθη καὶ τέλος ἀπέθανε. Καὶ τὸ μοσχάρι, τὴν ἑπομένην τῆς κηδείας τοῦ μικροῦ, εὑρέθη νεκρὸν κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς λατρευτῆς του κυρίας.

Τὰ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ.—Ὑπάρχουν; Οἱ σοβαροὶ θὰ μειδιάσουν ἴσως. Καὶ ὅμως ὑπάρχουν σοβαρώτεροι ἀπὸ αὐτούς, ἐπιστήμονες περιωπῆς, σοφοί, οἱ ὁποῖοι ἠσχολήθησαν εἰς τὴν ἔρευναν τῶν Μεταψυσικῶν Φαινομένων, ὡς ἐκλήθησαν τὰ φαινόμενα τοῦ Ὑπνωτισμοῦ, τοῦ Πνευματισμοῦ, τῆς Τηλεπαθείας, καὶ οἱ ὁποῖοι ἀποφαίνονται ἀδιστάκτως περὶ ὑπάρξεως αὐτῶν καὶ περὶ ἄλλων καταπληκτικῶν πραγμάτων, πρὸ τῶν ὁποίων ἐξίσταται ὁ ἡμιμαθής, ὁ δὲ ἀμαθὴς καταλαμβάνεται ὑπὸ δέους.

Ὁ Ἄγγλος φυσιοδίφης Κρούξ, ὁ ἐπινοήσας τὴν σφαῖραν Κρούξ, εἰς τὴν ὁποίαν ἄλλος σοφὸς ὁ Ρέντγγεν ἀνεῦρε τὰς καθοδικὰς ἀκτῖνας, ὁ διάσημος ψυχίατρος Ρισέ, ὁ Ἄγλλος ψυχίατρος Μπάνερμαν, ὁ μέγας ἐγκληματολόγος-καθηγητὴς τῆς ψυχιατρικῆς Καῖσαρ Λομπρόζο, ὁ Ντὲ Βέση, ὁ Ὀσσόριοτς, ὁ Μαρτζοράτη, ὁ Μορσέλλη, ὁ Λοδζ, ὁ Τζεῖμς, ὁ Ἴολοπ, ὁ Οὐάλας, ὁ Μπόγατση, ὁ ντὲ Ροκά, ὁ Φόν, ὁ Ἐρλιτσκα, ὁ ντ' Ἀρσονβάλ, ὁ ἐφευρέτης τῶν ὑψιτύχνων ρευμάτων κατὰ τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως καὶ ἄλλοι ἀκόμη ἐκ τῶν κορυφαίων τῆς Ἐπιστήμης ἐπειραματίσθησαν, ἤλθον εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ πνεύματα, συνδιελέχθησαν μαζῆ των, ἀντήλλαξαν χειραψίαν κτλ.

Ὁ Λομπρόζο εἰς τὸ περίφημον βιβλίον του «Ὑπνωτισμὸς-Πνευματισμὸς» ἀναφέρει ὅτι περὶ τὰ τέλη τῶν καλυτέρων συνεδριάσεών των, ὤφθησαν ἀληθινὰ φαντάσματα. Τὴν ἐμφάνισιν αἴφνης τοῦ ἀποθαμμένου υἱοῦ τοῦ Βασσάλο τὴν βεβαιοῦν πολλοὶ μάρτυρες. Ὁ Μορσέλλη ἀφ' ἑτέρου ἀναφέρει ὅτι εἶδε νὰ τοῦ ἐμφανίζεται ἡ μητέρα του, νὰ τὸν φιλῇ, νὰ τοῦ σκουπίζῃ τὰ μάτια καὶ νὰ τοῦ λέγῃ ἕνα δυὸ λόγια. «Εἶχα καὶ ἐγὼ μίαν ἐμφάνισιν, λέγει ὁ καθηγητὴς Λομπρόζο, πολὺ συγκινητικὴν κατὰ τὸ 1882 εἰς τὴν Γένουαν. Ἡ Εὐσαπία — Διάσημον μέντιωμ, περὶ οὗ θὰ ἴδωμεν πολλά· Εὐσαπία Παλλαντῖνο — μισοκοιμισμένη δὲν ἔλεγε πολλὰ πράγματα. Ἐνῶ ὅμως τὴν παρεκάλουν νὰ κάμῃ νὰ κινηθῇ ἐν πλήρει φωτὶ ἕνα βαρὺ καλαμάρι, μοῦ ἀπαντᾷ αὐτὴ μὲ τὸν πρόστυχον τρόπον της: Μὰ γιατὶ αὐτὲς τῆς μπαγκατέλλες; Ἤμπορῶ νὰ σοῦ παρουσιάσω τὴν μητέρα σου. Καὶ μετ' ὀλίγον εἰς τὸ ἡμίφως μιᾶς λάμπας μὲ κόκκινα γυαλιά, βλέπω νὰ ἀποσπᾶται ἀπὸ τὸ παραπέτασμα μία σκιὰ πεπλοφόρος, κοντὴ ὅπως ἦτο ἡ καϋμένη ἡ μητέρα μου. Κάνει ὁλόκληρον τὸν γῦρον τοῦ τραπεζιοῦ ἕως ἐμέ, χαμογελᾷ καὶ μοῦ λέγει κάτι λόγια, τὰ ὁποῖα ἤκουσαν οἱ ἄλλοι, ἐγὼ ὅμως, λόγῳ τῆς βαρηκοΐας μου ὄχι. Βαθύτατα συγκεκινημένος τὴν παρακαλῶ νὰ μοῦ ξαναμιλήσῃ καὶ μοῦ λέγει: Καῖσαρ, γυιέ μου, (Cesar, fio mio). Ὁμολογῶ ὅτι κατεπλάγην, διότι συνήθιζε νὰ μοῦ ὁμιλῇ Βενετσιάνικα: Mio fiol. Κατόπιν ἐπὶ τῇ παρακλήσει μου ξανακάνει τὸν γῦρον τοῦ τραπεζιοῦ καὶ μοῦ στέλλει ἕνα φιλί. Κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὴν Εὐσαπίαν τὴν ἐκρατοῦσαν καλὰ δύο αὐτόπται καὶ ἔπειτα τὸ ἀνάστημά της ἦτο ὑψηλότερον ἀπὸ τὸ τῆς μητέρας μου κατὰ δέκα ἑκατοστὰ τοῦλάχιστον. Μοῦ ἐνεφανίσθη ὅμως καὶ ἄλλοτε ἡ μητέρα μου, ὀλιγώτερον καθαρά, στέλλουσά μοι φιλήματα καὶ ὁμιλοῦσα μοι, εἰς ὀκτὼ διαφόρους συνεδριάσεις κατὰ τὸ 1906 καὶ 1907 εἰς τὸ Μιλᾶνον καὶ τὸ Τουρῖνον.

ΤΟ ΖΕΥΓΑΡΙ ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ.—"Ἕνα καινούριο σπῆτι ηὐλόγησε ἡ Ἐκκλησία εἰς τὴν Χαλκίδα. Τὴν 18 Ὀκτωβρίου ἡ πατριαρχικὴ οἰκογένεια τῆς Χαλκίδος, τὸ ἀρχοντόσπιτο τοῦ Ἰω. Πεζᾶ, τοῦ ἐγκρίτου δικηγόρου, ἐπαναγύρωσε τοὺς γάμους τοῦ χαλοῦ φίλου τῆς «Εἰκονογραφημένης» Νίκου Ἰω. Πεζᾶ, Διαχειριστοῦ-Ἀνθυπολοχαγοῦ μετὰ τῆς Δος Μάγδας Μιχ. Ἀντζολίνου, τοῦ ἀειμνήστου συνταγματάρχου τοῦ Πεζικοῦ, ἐκ τῶν ἡρώων τοῦ 97. Τὸ καινούριο αὐτὸ σπῆτι ἡ «Εἰκονογραφημένη» τὸ φαίνει μὲ εὐχὰς ὁλοθέρμους.

Ὁ Ἄγγλος ψυχίατρος Μπάνερμαν, ὁ μέγας ἐγκληματολόγος-καθηγητὴς τῆς ψυχιατρικῆς Καῖσαρ Λομπρόζο, ὁ Ντὲ Βέση, ὁ Ὀσσόριοτς, ὁ Μαρτζοράτη, ὁ Μορσέλλη, ὁ Λοδζ, ὁ Τζεῖμς, ὁ Ἴολοπ, ὁ Οὐάλας, ὁ Μπόγατση, ὁ ντὲ Ροκά, ὁ Φόν, ὁ Ἐρλιτσκα, ὁ ντ' Ἀρσονβάλ, ὁ ἐφευρέτης τῶν ὑψιτύχνων ρευμάτων κατὰ τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως καὶ ἄλλοι ἀκόμη ἐκ τῶν κορυφαίων τῆς Ἐπιστήμης ἐπειραματίσθησαν, ἤλθον εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ πνεύματα, συνδιελέχθησαν μαζῆ των, ἀντήλλαξαν χειραψίαν κτλ.

Ὁ Λομπρόζο εἰς τὸ περίφημον βιβλίον του «Ὑπνωτισμὸς-Πνευματισμὸς» ἀναφέρει ὅτι περὶ τὰ τέλη τῶν καλυτέρων συνεδριάσεών των, ὤφθησαν ἀληθινὰ φαντάσματα. Τὴν ἐμφάνισιν αἴφνης τοῦ ἀποθαμμένου υἱοῦ τοῦ Βασσάλο τὴν βεβαιοῦν πολλοὶ μάρτυρες. Ὁ Μορσέλλη ἀφ' ἑτέρου ἀναφέρει ὅτι εἶδε νὰ τοῦ ἐμφανίζεται ἡ μητέρα του, νὰ τὸν φιλῇ, νὰ τοῦ σκουπίζῃ τὰ μάτια καὶ νὰ τοῦ λέγῃ ἕνα δυὸ λόγια. «Εἶχα καὶ ἐγὼ μίαν ἐμφάνισιν, λέγει ὁ καθηγητὴς Λομπρόζο, πολὺ συγκινητικὴν κατὰ τὸ 1882 εἰς τὴν Γένουαν. Ἡ Εὐσαπία — Διάσημον μέντιωμ, περὶ οὗ θὰ ἴδωμεν πολλά· Εὐσαπία Παλλαντῖνο — μισοκοιμισμένη δὲν ἔλεγε πολλὰ πράγματα. Ἐνῶ ὅμως τὴν παρεκάλουν νὰ κάμῃ νὰ κινηθῇ ἐν πλήρει φωτὶ ἕνα βαρὺ καλαμάρι, μοῦ ἀπαντᾷ αὐτὴ μὲ τὸν πρόστυχον τρόπον της: Μὰ γιατὶ αὐτὲς τῆς μπαγκατέλλες; Ἤμπορῶ νὰ σοῦ παρουσιάσω τὴν μητέρα σου. Καὶ μετ' ὀλίγον εἰς τὸ ἡμίφως μιᾶς λάμπας μὲ κόκκινα γυαλιά, βλέπω νὰ ἀποσπᾶται ἀπὸ τὸ παραπέτασμα μία σκιὰ πεπλοφόρος, κοντὴ ὅπως ἦτο ἡ καϋμένη ἡ μητέρα μου. Κάνει ὁλόκληρον τὸν γῦρον τοῦ τραπεζιοῦ ἕως ἐμέ, χαμογελᾷ καὶ μοῦ λέγει κάτι λόγια, τὰ ὁποῖα ἤκουσαν οἱ ἄλλοι, ἐγὼ ὅμως, λόγῳ τῆς βαρηκοΐας μου ὄχι. Βαθύτατα συγκεκινημένος τὴν παρακαλῶ νὰ μοῦ ξαναμιλήσῃ καὶ μοῦ λέγει: Καῖσαρ, γυιέ μου, (Cesar, fio mio). Ὁμολογῶ ὅτι κατεπλάγην, διότι συνήθιζε νὰ μοῦ ὁμιλῇ Βενετσιάνικα: Mio fiol. Κατόπιν ἐπὶ τῇ παρακλήσει μου ξανακάνει τὸν γῦρον τοῦ τραπεζιοῦ καὶ μοῦ στέλλει ἕνα φιλί. Κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὴν Εὐσαπίαν τὴν ἐκρατοῦσαν καλὰ δύο αὐτόπται καὶ ἔπειτα τὸ ἀνάστημά της ἦτο ὑψηλότερον ἀπὸ τὸ τῆς μητέρας μου κατὰ δέκα ἑκατοστὰ τοῦλάχιστον. Μοῦ ἐνεφανίσθη ὅμως καὶ ἄλλοτε ἡ μητέρα μου, ὀλιγώτερον καθαρά, στέλλουσά μοι φιλήματα καὶ ὁμιλοῦσα μοι, εἰς ὀκτὼ διαφόρους συνεδριάσεις κατὰ τὸ 1906 καὶ 1907 εἰς τὸ Μιλᾶνον καὶ τὸ Τουρῖνον.

Ὁ Μασσάρο ἐκ Παλέρμου εἰς μίαν συνεδρίασιν τοῦ Μιλάνου τὴν 26 Νοεμβρίου 1906 εἶδε τὸν υἱόν του, τὸν ὁποῖον ὑπεδέχθη μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας καὶ τὸν ἐφίλησε.

Ὀλίγους μῆνας πρὸ τοῦ θανάτου του ὁ Κιάϊα μοῦ ἔδειξε σχέδια ἀναγλύφων, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐπιτύχει διὰ τῆς Εὐσαπίας ἐν ἐνεργείᾳ. Ἔθαζαν κοπανισμένην κιμωλίαν, βρεγμένην, εἰς ἕνα κουτὶ σκεπασμένον μὲ ἕνα σανιδάκι καὶ μὲ μιὰ βαρειὰ πέτρα. Τὸ μεντιωμ ἔθαζε τὸ χέρι του ἐπάνω καὶ μόλις ἔλεγεν «ἕτοιμον» ἄνοιγαν τὸ κουτὶ καὶ εὕρισκαν γύψινα ὁμοιώματα χειρῶν καὶ προσώπων. Δὲν παρέστην εἰς τοιαύτας συνεδριάσεις, ἡ μαρτυρία ὅμως τοῦ Κιάϊα καὶ ἑνὸς γλύπτου Ναπολιτάνου φθάνει. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ τελευταίου διὰ νὰ καμῇ κανεὶς αὐτὰ τὰ ὁμοιώματα, ποῦ ἀπὸ κοντὰ ἔλεγαν ὀλίγα πράγματα, ἀλλ' ἀπὸ μακρὰν ἔκαμαν φοβερὰν καὶ ἐξωτικὴν ἐντύπωσιν, ἤθελε πολὺν καιρὸν καὶ ἔπρεπε νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι τὸ μέντιωμ εἶχεν ἀρτίστικην εὐχέρειαν, ὅλως ἔκτακτον, ἐνῷ οὔτε ἰδέαν ἔχει ἡ Εὐσαπία ἀπὸ σχέδιον.

Ὅμοιον πείραμα ἐπετεύχθη ἐνώπιον τοῦ Μποεσάνο εἰς τὸ ἐπιστημονικὸν σωματεῖον τῆς Γενούης «Μινέρβα», εἰς Μουνφὰρ λ' Ἀμοῦ τῆς Γαλλίας ἐνώπιον τοῦ Φλαμμαριόν, ὅπου ἔγινε καὶ τὸ πορτραὶ τῆς Εὐσαπίας καὶ τέλος ὑπὸ τὰ ὄμματά μου εἰς τὸ Μιλᾶνον καὶ τὸ Τουρῖνον.

Ἕνα βράδυ, μὲ τὰ παράθυρα κλειστά, ἐκρατούσαμεν τὰ χέρια τοῦ μέντιωμ, τὸ ὁποῖον ἐτιμελᾶς εἴχαμε δέσει τῇ αἰτήσει του. Ἔξαφνα αἰσθανόμεθα καὶ οἱ δύο εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ βραχίονος ἕνα ξένον σῶμα καὶ βλέπομεν ἕνα τριαντάφυλλον φρεσκοκομμένον καὶ ἀφράτο, πράγμα πολὺ περίεργον, διότι ἔπρεπε μ

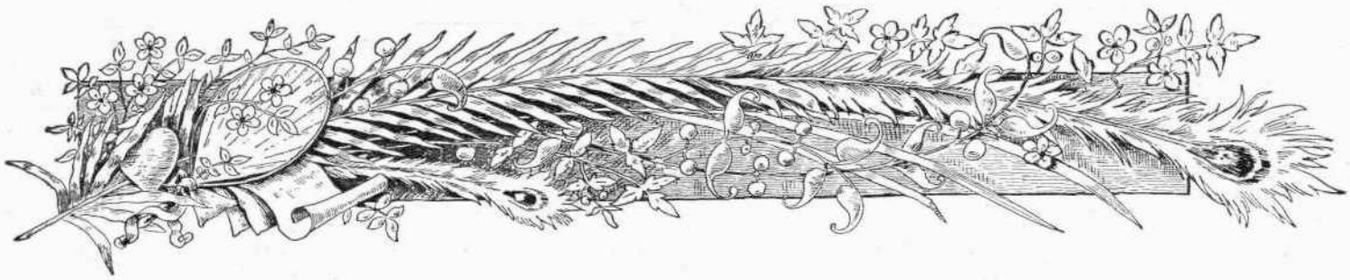

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠ' ΟΛΑ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΑΜΙΑΝΟΣ.—Ὀδυνηρὸν τὸ πλῆγμα διὰ τὸν Ἑλληνικὸν στρατόν. Ἀπέθανεν ὁ ἀντιστράτηγος Κωνσταντῖνος Δαμιανός. Τὸ στράτευμα χάνει τὸν ἐπίλεκτον στρατιώτην του, τὸν εὐπαίδευτον, τὸν γενναῖον, τὸν εὐγενῆ τὸ ἦθος, τὸν εὐπατρίδην, τὸν ἴσως μεθ' ἑνὸς ἢ δύο ἄλλων ἀληθινὰ ἐπαξίως λαβόντα τὰ γαλόνια τοῦ ἀντιστρατήγου, τὰ ὁποῖα παρ' ὀλίγον νὰ πληρώσῃ παρὰ πολὺ ἀκριβά, χάρις εἰς τὴν ἀπρονοησίαν τῶν μεγαλοσχήμων, ἀπὸ τὰς συνεπείας τῆς ὁποίας, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν καταστροφὴν τοῦ σώματός του καὶ ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴν καταισχύνην, μᾶς ἔσωσε ἡ ἰδιοφυΐα του ἡ στρατηγικὴ καὶ ἡ σκανδαλώδης ἐπέμβασις τοῦ... Μεγάλου Θεοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Δὲν εἶναι κατάλληλος ὁ χῶρος οὗτος ἵνα, ἀντιποιούμενοι καθήκοντα κριτικοῦ, ἐξιστορήσωμεν τὰ συμβάντα. Ἓν μόνον ἔχομεν ὑποχρέωσιν, τώρα ποῦ δὲν ὑπάρχει πλέον, — διότι ἦτο τόσῳ μετριόφρων, ὥστε ἀπέφευγε πάντα θόρυβον — νὰ βροντοφωνήσωμεν εἰς ἐπήκοον ὅλων: Ὁ ἀντιστράτηγος Κωνσταντῖνος Δαμιανὸς μὲ δύο ἢ τρεῖς ἄλλους παράγοντας τοῦ κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν στρατοῦ, ἡγούμενοι τῆς Χερσαίας καὶ Θαλασσίας δυνάμεως τοῦ Ἔθνους, ἔσωσαν τὴν τιμὴν τῆς Ἑλλάδος, οὐχὶ δὲ οἱ κοκορευόμενοι καὶ διαρκῶς ἀντιποιούμενοι τὸ ἔργον τῶν ἄλλων.

Ἂς εἶναι αἱ ὀλίγαι αὐταὶ γραμμαὶ ἕνα μνημόσυνον ἐκ μέρους μερίδος τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας, μία ὁμολογία ὅτι δὲν παρεγνωρίσθησαν αἱ ὑπηρεσίαι του.

Εἰς τὸν τάφον τοῦ τιμημένου στρατιώτου ἡ «Εἰκονογραφημένη», καταθέτει τὴν εὐγνωμοσύνην της.

*

ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩι ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΗι

Ἀρξαμένου τοῦ δωδεκάτου ἐκδοτικοῦ ἔτους τῆς "Εἰκονογραφημένης,, καθίσταται γνωστὸν εἰς τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἐν Ἀμερικῇ συνδρομητὰς αὐτῆς ὅτι, οὐδεὶς ἀνταποκριτὴς εἶνε, ἀνεγνωρισμένος, οὐδὲ περιοδεύων ἀπεσταλμένος.

Συνεπῶς οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργήσῃ εἰσπράξεις, ἔστω καὶ ἂν εἶνε ἐφωδιασμένος μὲ διαπιστευτήριον καὶ διπλοτύπους ἀποδείξεις ἐκδόσεως πρὸ τοῦ Ὀκτωβρίου ἔ. ἔ.

*

Ψυχραιμία Ψαρᾶ. — Ἕναν ψαρᾶς εἶχε πάει νὰ περάσῃ μιὰ μέρα εἰς τὴν ὄχθην ἑνὸς ποταμοῦ μὲ τὴν γυναῖκα του. Τὸ ἀπόγευμα τὸν συνήντησε ἕναν φίλος του μόνον του, μὲ τὸ καλάμι εἰς τὸν ὦμον.

— Σὰν ἀνήσυχος μοῦ φαίνεσαι· τοῦ λέγει· Τί σοῦ συνέβη;

— Ναί, δὲν εἶμαι ἥσυχος.

— Μὰ τί τρέχει;

— Νὰ ἡ γυναῖκα μου. Καθὼς ψάρευα, δὲν ἐπρόσεξε καὶ πέφτει μέσ' στὸ νερό... Δὲν τὴν βλέπω πειά... Φοβοῦμαι πῶς κάτι τῆς συνέβη.

— Πάει πολλὴ ὥρα;

— Μὰ κάνα δυὸ ὧρες...

*

ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΣ ΑΥΤΟΣ

Ἀξίζει νὰ γίνῃ ἰδιαιτέρως λόγος διὰ τὸν περίπυστον καὶ μεγαλόσχημον Πατριάρχην πάσης Γῆς Αἰγύπτου, Πάπαν Νέας Ρώμης καὶ Κρητὴν τῆς Οἰκουμένης κ. Φώτιον, ὅστις ἀπὸ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου του κατεδέχθη νὰ μᾶς ***σκάσῃ*** 55 φρ. ἰσότιμον συνδρομῆς δύο καὶ ἡμίσεως ἐτῶν, διατάξας νὰ πεταξουν μὲ κλωτσιὲς ἀπὸ τὰ Πατριαρχεῖα τὸν ἀντιπρόσωπόν μας, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν ἀναίδειαν νὰ τοῦ ζητήσῃ τὰ δικαιώματά μας.

Ὡραῖος καὶ *Εὐφρόσυνος* Κρητὴς τῆς Οἰκουμένης!

*

ΜΠΟΥΝΤΟΥΑΡ - ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

Νὰ καὶ μιὰ φυσικὴ μυρωδιά: Πάρετε πέταλα ἀπὸ ἀπριλιάτικα τριαντάφυλλα φρὰνς καὶ βάλετέ τα εἰς μίαν μποτίλλια, τὴν ὁποίαν βουλώνετε καλὰ-καλὰ καὶ τὴν βάζετε εἰς τὸν ἥλιον ἐπὶ ἕνα μῆνα. Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἕνας σιγανὸς βρασμὸς θὰ σᾶς δώσῃ νὰ ἐννοήσετε ὅτι κάποια ζύμωσις γίνεται μέσα. Πράγματι τὰ φύλλα ἀποσυντίθενται, τὸ δὲ ροδέλαιον συλλέγεται εἰς τὸν πυθμένα τῆς μποτίλλιας. Ὅταν παρέλθῃ ὁ μὴν ἀνοίγετε τὴν μποτίλλια καὶ θὰ εὕρετε ἕνα ὑπομέλαν πυκνόρρευστον ὑγρόν, μὲ ἐλαχίστην ποσότητα τοῦ ὁποίου δύνασθε νὰ ἀρωματίζεσθε.

*

Νὰ σᾶς μάθω ἕνα τρόπον νὰ διατηρῆτε τὸ γάλα τὸ καλοκαῖρι πολλὰς ἡμέρας; Τὸ βάζετε μέσα εἰς ἕνα πήλινον δοχεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ρίπτετε προηγουμένως ὀλίγα φύλλα ἀπὸ ἀγριορράπανα. Δοκιμάσατε ἀπὸ περιέργειαν. Διατηρεῖται ἀναλλοίωτον τὸ γάλα, χωρὶς νὰ ξυνίσῃ, χωρὶς νὰ κόψῃ.

*

Ἀναμίξατε: Ἀμμωνίαν . . . . . 4 g.
Ἔλαιον γλυκῶν ἀμυγδάλων . . . 4 »
Πνεῦμα ρόδων . . . . . 30 »
Πνεῦμα μοσχοκαρύων . . . . . 2 »
Ροδόνερον . . . . . 5 »

Κάθε πρωὶ μὲ ὀλίγον ἀπὸ αὐτὸ τρίβετε τὰ μαλλιά σας πρὶν κτενισθῆτε. Παίρνουν μίαν στιλπνότητα μαζῆ μ' ἕνα ἐλαφρὸν ἄρωμα καὶ γίνονται τόσον ἁπαλὰ καὶ δυναμώνουν ἢ τρίχες, ὥστε νὰ καταντῇ αὐτὸ τὸ καλύτερον κοσμητικὸν τῆς κεφαλῆς.

*

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Δύω ὡραιοτάτους καὶ πολὺ ὠφελίμους τόμους ἐξέδωκεν ὁ «Ἐκπαιδευτικὸς Ὅμιλος», οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἕνα σωρὸν παραμύθια, γραμμένα γιὰ παιδάκια. Ὁ ἕνας εἶναι μετάφρασις διηγημάτων τοῦ Ἕβαλτ καὶ ὁ ἄλλος ἔχει ἀρκετὰ νέα παραμύθια τῆς Κυρίας Π. Σ. Δέλτα.

Περὶ τοῦ Ὑγροῦ Πυρός. Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Κ. Ζέγγελης ἐξέδωκεν εἰς ἕνα τεῦχος ἐμβριθῆ μονογραφίαν του περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πυρὸς τῶν Βυζαντινῶν, περὶ τοῦ ὁποίου εἶχε κάμει καὶ ὡραίαν διάλεξιν εἰς τὸν «Παρνασσὸν» πρὸ καιροῦ.

Ἕνα πρακτικώτατον καὶ χρήσιμον, ἂς τὸ εἰποῦμε, βιβλίον, ἡ «Ἀτζεντᾶ» τοῦ 1916 ἐξεδόθη. Ὡραιότατον καὶ μὲ πολὺ σὶκ βιβλιοδετημένον ἀπὸ τὰ καταστήματα Γ. Στάγγελ καὶ Σα, περιλαμβάνει ἕνα σωρὸν χρήσιμα πράγματα, πληροφορίας, ὁδηγίας καὶ θυρίδας διὰ διαφόρους σημειώσεις, διευθύνσεις, ἀρ. τηλεφώνου, ὑπομνήσεις κ. λ. Ὁμολογοῦμεν ὅτι ἡ «Ἀτζεντᾶ» τοῦ 1916 εἶναι ἀπὸ τὰς ἐλαχίστας χρησίμους καὶ πρακτικὰς ἐκδόσεις ποῦ βλέπουν τὸ φῶς παρ' ἡμῖν.

*

ΟΙ ΚΑΘΩΣ ΠΡΕΠΕΙ

Τὸ νὰ διαγράφεται κανείς, ἀδιάφορον διὰ τίνα λόγον, ἀπὸ συνδρομητής, εἰδοποιῶν ἐγκαίρως τὰ γραφεῖα μας καὶ δικαίωμα καὶ ἔντιμον εἶναι, ἀλλὰ τὸ νὰ καταχράται τῆς ἐμπιστοσύνης μας ἐπὶ ἕνα, δύο καὶ τρία ἔτη, καὶ εἰς τὸ τέλος νὰ ἀρνῆται νὰ πληρώσῃ εἶνε ἀνήθικον. Αὐτὸ ἔκαμαν οἱ Δ. Παπαγρηγορίου, ἐν Ἡρακλείῳ τῆς Κρήτης, ὅστις μᾶς κατεχράσθη Δρ. 60, Ι. Ἀρβανίτης, ἐν Αἰγίῳ, ὅστις μᾶς κατεχράσθη δρ. 40, ὁ Ἐμπορικὸς Σύλλογος Ἱεράπετρας, ὅστις μᾶς κατεχράσθη δρ. 50, Ι. Παυλακέλλης ἐν Johannesbourg, πέντε ὁλοκλήρων ἐτῶν συνδρομήν, φρ. 110, καθὼς καὶ ἡ κυρία κόμησσα Ροδοκανάκη-Ράλλη ἐν Ardenze, δύο ἐτῶν συνδρομὴν φράγκα 44.

*

ΟΙ ΑΝΑΛΑΤΟΙ

Εἰς τὴν Κεντρῴαν Ἀφρικὴν ὑπάρχουν μέρη ὅπου δὲν τρώγουν ἁλάτι, ἡ δὲ χρῆσις αὐτοῦ θεωρεῖται ὑψίστη πολυτέλεια. Ὁ Ἄγγλος περιηγητὴς Μοὺγγο-Πὰρκ βεβαιοῖ ὅτι αἱ Ἀμερικανικαὶ φυλαὶ Μαντεγκόες καὶ Μπαμπάρας διὰ νὰ χαρακτηρίσουν τοὺς βαθυπλούτους των λέγουν: «Τρώει τὸ φαΐ του ἁλατισμένο». Εἰς τὸ διαμέρισμα τῆς Ἄκρας καὶ τῆς Χρυσῆς Ἀκτῆς τὸ ἁλάτι ἔρχεται εἰς ἀξίαν μετὰ τὸν χρυσὸν καὶ ἐνίοτε μὲ μικρὰν ποσότητα ἁλατιοῦ ἀγοράζει κανεὶς σκλάβον. Εἴς τινα πάλιν μέρη τῆς Ἀβυσσηνίας, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τοῦ Θιβέτ, τὸ ἁλάτι χρησιμεύει ὡς νόμισμα.

*

Ἡ κυρία φιλονεικεῖ μὲ τὴν μαγείρισσάν της, ἡ ὁποία τῆς ὁμιλεῖ κάπως δυνατά.

— Μὰ δὲν μοῦ λές, σὺ εἶσαι κυρία ἐδῶ μέσα; Τῆς λέγει.

— Ὄχι κυρία, ἐγὼ εἶμαι μαγέρισσα.

— Λοιπόν, τί φωνάζεις σὰν τρελλή;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΑΜΙΑΝΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, Τυπογραφεῖον «Ἑστία» Κ. Μάϊσνερ καὶ Ν. Καργαδούρη — 10826.